

ORAK ÇEKİÇ

Sayı 86 Mart 1995 Fiyatı: 10.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

Tarih Önünde Sorumluyuz.

ORAK ÇEKİÇ'İN ÖNEMİ VE SORUMLULUKLARIMIZ

ÖÇ'nin örgütsel yaşamımız ve gelişme sürecimizdeki özel yeri bilinir. Sağlam bir yeraltı örgütlenmesinin inşasında çekilmez bir rolü görmüştür. Örgütümüzün, 12 Eylül gibi azgın beyaz terör dalgasının göğüsleyebilmesinde, ÖÇ'nin yayın ve dağıtımının kadro ve taraftarlarımızı ayıladığı militan devrimci yeraltı ruhu, yasadışı mücadele konusunda kazandırdığı deneyim ve ortalığın belirleyici bir payı oldu. Devrimci propaganda ve ajitasyonumuza ÖÇ aracılığıyla kesintisiz bir biçimde yıllarca sürdürebildik.

Dönemin koşulları sonucu geçmiş yıllarda ÖÇ, elimizdeki tek siyasal propaganda ve ajitasyon aracıydı. Kadrolarımızın yanı sıra kitlelerin devrimci eğitimini de onun aracılığıyla yerine getirmeye çalıştık. İçeriği de bu zorunluluğa uygun olarak şekillendi. ÖÇ uzun yıllar siyasal ağırlıklı bir yayın oldu. Bu açıdan zengin, doyurucu ve militandı.

Devamı S. 6'da

Örgütümüz 16. yılını geride bıraktı. 17 yaş, bireylerin yaşamında bile fazla uzun sayılmayacak bir süre. Fakat, 68'lere kadar giden köklerimizle birlikte düşünöcek olursak, "toy ve "deneysiz" olduğumuz da söylenemez. Artık "çocuk" değiliz, ama kesinlikle "yaşlı" da değiliz. Büyüyoruz, olgunlaşıyoruz, fakat en başta sahip olduğumuz ideolojinin ihtilalci karakteri sayesinde, aynı zamanda "ebedi bir gençliği" soluyoruz.

Geçen yılların şöyle bir muhasebesini yaptığımız zaman, "aktiflerimiz" "pasiflerimiz"den kat kat ağır basar. Türkiye devrimci hareketi içinde tarihiyle gurur duyma hakkına en fazla sahip olan örgütlerden biriyiz.

TKB denildiği zaman akla ilk olarak, teoride ve pratikte militanlık ve tutarlılık gelir. Yakın yıllara kadar daha çok, işkencede ve cezaevlerindeki militan tutum ve direnişlerimizle tanınırdık. Bugün ise bunlara, teori ve taktikler planında dönemi önden kavrayan, yol açıcı militan bir odak olma vasfı eklenmiştir. Çizgimiz ve politikalarımız, önceleri, dışımızdaki devrimci güçler tarafından bile fazla bilinmezdi. Bugün

Devamı S. 7'de

ise bazıları, politika ve taktiklerini TİKB'ye bakarak belirliyorlar. 12 Eylül öncesi sol, 49 parçaya bölünmüştü. Bugün bunların ezici bir çoğunluğunun unması bile okunmuyor. Türkiye'de 12 Eylül, dünyada '89 taslyeciliğinin' üst üste gelmesiyle yaşanan "sadelöşime"den sonra, genel olarak devrimci radikalizm mevzilerini terketmeyen örgüt sayısı 5-7'yi geçmez. Bunların içinde TİKB, devrimci kamuoyunda, teorisi ve pratiğiyle proletarya devrimciliğinin tutarlı temsilcisi olarak anılmaktadır.

Tarihimizi göz önüne getirdiğimiz zaman, bugünleri gelişimimizi sağlayan bazı dönüm noktaları, belirleyici nitelikte bazı "kritik" karar ve tercihler karşımıza çıkar. Bunlar, daha sonraki gelişim sürecimizin bir anlamda köşe taşlarını oluşturmuş, birbirlerini tamamlayarak TİKB'nin bugünkü hatlarını şekillendirmişlerdir. Bazıları doğuracağı sonuçlar öngörülerek zaten bilicli atılan adımlardır. Bazılarının tarihsel anlamı ve önemi ise asıl olarak süreç içinde yaşanarak görülmüştür.

"Kader" anları ve adımları olarak adlandırabileceğimiz bu yönelim ve adımların başında hiç kuşkusuz, daha 1969'lardan itibaren yüzümüzü proletaryaya çevirmemiz gelir. Devrimin önder ve temel gücü olarak işçi sınıfına yönelmemiz, ML ideolojik tutarlılık ve Türkiye'nin nesnel gerçekliğini yakalama açısından doğru ve isabetli bir tutum olmanın ötesinde, bugünlere gelmemizi sağlayan atardamarımız olmuştur. Eğer o günlerde revaçta olan küçük burjuva devrimciliğinin seline kapılıp gitseydik, akibetimiz, en sadık kalmaya çalışanlarının bile ideolojik tıkanma ve temelde bundan kaynaklanan iç krizlerden kurtulamadığı bu çizgilerin savunucularının akibetlerinden çok farklı olmazdı.

İşçi sınıfı devrimciliğini her zaman militan bir ruh ve anlayışla ele aldık. Zaten devrimci militanlık bizi, her konuda sürekli besleyen, belirleyen, her zaman canlı ve diri tutan ana damarlarımızdan bir diğeri oldu. İşçi sınıfına yönelimi de eğer devrimci militan bir ruh ve anlayışla ele alıp uygulansaydık, akibetimiz bu kez, "işçi sınıfı devrimciliği" sloganını mücadele kaçınılığının, eylemsizliğin, sağırlaşmanın kılıfı olarak kullananlardan farklı olmazdı.

Bütün faaliyet ve politikalarımıza, bu temel ideolojik tercih ve tutum yön verdi. Bu zemin üzerinde, önce Erupçevci revizyonizme ve Sovyet sosyal emperyalizmine, ilerleyen yıllarda karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi" ve Maoçu revizyonizme tavı aldığımız, ML'in ihtilalci özünü denemesine kavramamıza imme kazandıran adımlardı. Özellikle Türkiye devrimci hareketinde

öncü bir rol oynadığımız "ÜDT"ye ve Maoçuluğa karşı tavrı alma süreci, aynı zamanda, ideolojik olgunlaşma ve teorik yetkinleşme bakımından bir sıçramanın ifadesiydiler. Eğer Sovyet revizyonizmine ve Maoçuluğa karşı, esasında belkemişiz bir ortayolculuğun ifadesi olarak değil ML'in özüne sadakal ve denemesine nüfus temelinde sağlam ve tutarlı bir tavır almamış olsaydık, akibetimiz, bunlardaki iflas ve çöküşle birlikte sudan çıkmış balığa dönen ve oportünizmin daha pespaye biçimlerine savrulanların sonundan farklı olmazdı.

TİKB'nin TİKB olarak doğumunu sağlayan 1979 Şubat'ındaki İMT, küçük burjuva çevre anlayışı ve çevreci alışkanlıklara indirildiği öldürücü darbo ile tarihimizde özel bir yere sahiptir. O güne dek şekillenmiş niteliklerimiz ve sağladığımız deney birikimi, bu adımla birlikte ilk kez Bolşevik bir örgüt formuna kavuştu. Bu adımı atmamış veya biraz daha geçikmiş olsaydık, 12 Eylül gibi bir karşı devrim fırtınasına örgüt olarak göğüs geremez, en iyimser tahminle, ipi kopmuş tespah tanelerine dönerdik.

Her bakımdan bir ömür dönemi olan 12 Eylül dönemi, TİKB'nin kendisini kavganın mihenk taşında kanıtladığı bir dönem oldu. "Büyük" geçinen niceleri pestile döner, silinip giderken; TİKB, yeraltı savaşımındaki ustalıkı, militanlığı ve mücadelenin her cephesindeki direnişci tutumuyla öne fırladı. Yalnızca kendi tarihimizin gurur verici bir sayfasını yazmakla kalmadık, Türkiye devriminin tarihinde de o karanlık dönemin beyaz sayfalarından biri olduk.

'89' bir anlamda "yeniden doğuş"tu bizim için. Tarihimize düşürülen kısa süreli taslyeci lokenin izlerini silerek, devrim ve sosyalizm hedefimizi doğrultusunda yeni atımlara yelken açtık.

2. Konferansımız, bu atılım sürecine imme kazandırdı. "Kollektifleşme" hedefini koyduktan önmüze "Partiyi ve devrimi birlikte örgütlemeye" giriştik. O güne kadarki tarihsel birikimlerimiz temelinde, örgütsel faaliyet ve yaşantımızda bir çok "ilk"i gerçekleştirdik. Yeni bölge ve alanlara açıldık, ilk kez bu denli yüksek bir organlaşma düzeyine ulaştık. İlk kez bu kadar uzun süreli, çeşitli ve her biri alanında bir ekol yaratan yaygın organları çıkardık. İlk kez "parti okulları" açtık, aynı zamanda "genişletilmiş birer konferans" özelliğini taşıyan bu "okullarda", 200'e yakın süreli ve kadro adayını eğitmeden geçirdik. İlk kez yerel seçimlere katıldık ve etkili bir seçim kampanyası yürüttük. Bazı memur sendikaları ve kille örgütlerinde ilk kez yönetim kademelerine geldik, vb.vb.

Bütün bu süreç kuşkusuz düz bir çizgi halinde, sorunsuz, sıkıntısız gelişmedi. Örgüt olarak, onun kadroları olarak zorlandık. "Eski"de ayak direyen, ilerleyen sürecin, büyüyen görevlerin gerektirdiği komünist gelişme çizgisini sürdüremeyenler döküldü, gereken tempoyu tutturamayanlar geriye düştü. Bu arada hatalarımız, eksiklerimiz, yanlışlarımız da oldu. Bunların bazılarının bedellerini hâlâ ödüyoruz. Çevreci tutumlar başta olmak üzere, bazı kadrolarımızın hatalı bir yaklaşımla "işinin bittiğini" düşündüğü kimi küçük burjuva hastalık ve zaafılar, bazen "eski"nin kalıntıları biçiminde, bazen yeni görünümlere bürünerek başını hâlâ gösterebiliyor. Bunlar bugün örgüt çapında çizgilemiş, elle tutulur ve tamiri olanaksız sonuçlar doğurmuyor belki ama içten içe hizımızı kesiyor, ilerde ciddi boyutlar kazanabilecek tehlikelerin döli yatağını oluşturuyorlar.

Tarihimizin dönüm noktalarını, daha sonraki gelişim sürecimizde belirleyici bir rol oynayan olumlu ve olumsuz "kritik" dönemeç, tercih ve tutumları anımsamaya bugün daha fazla ihtiyacımız var. Fakat muharip gaziler gibi böhürlenmek ve zararlı bir kendinden hoşnutluk haline sürüklenmek için değil elbette; ders çıkarmak, güç ve hız almak, bunlardan da yararlanarak geleceğimizi daha görkemli kılmak için ihtiyacımız var buna. Çünkü bugün yine "kritik" bir dönemeçteyiz. Bir eşğin başında, çoğu yoldaşın havsahasında canlandırabildiğinden bile daha büyük bir sıçrama yapma şansı ile karşı karşıyayız.

Önümüzde tarihsel bir fırsat uzanıyor. Eğer bunu değerlendirir, dönemin hakkını verebilirsek, sınıf ve emekçi kitlelerin geniş kesimlerine kumanda edebilen, iktidar alternatifini güçlü bir sosyal devrim örgütü konumuna sıçrayabiliriz. Nicel açıdan "küçük" olmanın çemberini nihai olarak parçalar, partileşmemizi geciktiren en büyük engeli aşmış oluruz. Ama bu fırsatı değerlendiremez, hakkını yeterince veremezsek, bu kez ağır bir vebal altına girmekle kalmaz, ciddi olumsuzluklarla, daha açık konuşmak gerekirse, tıkanmadan kayanaklanan iç bunalımlarla karşılaşabiliriz. En iyi olasılıkla, büyümeye ve gelişmeye belki yine devam ederiz. Fakat ne kadar militan ve kararlı olursa olsun, maddi güçlerinin yetersizliği dolayısıyla politik arenadaki etkisi ve ağırlığı sınırlı devrimci bir muhalefet hareketi olmaktan öteye fazla geçemeyiz. Hiçbir gerçek komünist, böyle bir konumu ve misyonu içine sindiremez. "Buna da şükür..." şeklinde mistik bir vurdumduymazlıkla karşılayamaz. Böyle bir gamsızlık ve

kanıksamanın ortaya çıktığı yerde, "komünist öncü" misyonunun kavranışında ciddi bir sapma ve yeniden tanımlama ihtiyacı doğmuş demektir. Hiçbir komünist örgüt, tarihe, dünyayı doğru yorumlayan, doğru fikir ve politikalar üreten, olağanüstü niteliklere sahip, seçkin kadrolardan oluşan bir muhalif topluluk olarak geçmek amacıyla kurulmamıştır. Onun hedefi ve ideali, proletarya ve ezilen kitlelere öncülük ve önderlik ederek devrimi başarmak, proletaryanın iktidarını kurmak, sosyalizmi inşa etmek ve sınıfsız komünist topluma ulaşmaktır. Devrim, iktidar ve sosyalizm perspektifinin yitirilmesi, bunun bir tutku olmaktan çıkması, komünist olarak varoluş nedeninin ve tarihsel sorumluluğun unutulması, silikleşmesi anlamına gelir.

Yaşadığımız dönemi, örgütsel bir sıçrama yapmak ve iktidar alternatifini sosyal devrim örgütü haline gelebilmemiz için elverişli "tarihsel bir fırsat" haline getiren etmenlerin başında, mevcut kriz ortamı gelir. Krizin özellikleri, yapısal ve çok yönlü karakteri, derinliği ve şiddeti, bağrında taşıdığı potansiyeller ve gelişme olasılıkları üzerinde bugüne kadar çok durduk. Ne var ki bu çözümlenemeler, kadrolarımızın çoğu tarafından yeterince kavrandığına maalesef söyleyemeyiz. Kavramanın ölçütü pratiktir. Pratikte karşılaştığımız sorunlar, durgunluk dönemlerine özgü düşünce ve davranış kalıplarının hâlâ kırılmamış olması, dönemin özellikleri ve yüklediği devrimci sorumlulukların yeterince kavranmadığını göstermektedir. Bu nedenle, onun konumuz açısından önemli ve lehimize olan üç özelliğini bir kez daha anımsatmakta yarar var:

1) Kriz, bütün toplumsal dengeleri sarsmış, durumları hızla kötüleşen işçi ve emekçi kitleleri yeni arayışlara itmiştir.

2) Arayış içindeki kitleler, radikal tutum ve politikaları benimsemeye eskisinden daha açık bir haldedirler.

3) Kitle bağları başlangıçta zayıf olsa dahi, tutarlı ve militan devrimci bir hareketin, bu koşulları değerlendirdiği takdirde öne fırlaması olasılığı, bundan 1 yıl öncesinden bile daha yüksektir.

Elverişli nesnel koşullar, otomatik olarak büyümeye ve gelişmeye yol açmaz. Bu tür bir beklenti, başışlanamaz bir rehabet ve kendiliğindencilik olur. Öte yandan, tümüyle

engelsiz ve kolay bir gelişme hayaline de kapılmamak gerekir. Lehimize olduğu kadar aleyhimize olan etkenler de vardır. Sınıf ve emekçi kitle hareketi genel bir yükseliş eğilimi içinde olmakla birlikte, tarihsel ve güncel bir dizi olumsuz etkenden dolayı tutuk ve sancılı bir gelişim çizgisi izlemektedir. Yasalci ve reformcu eğilimler hâlâ çok güçlüdür. 12 Eylül yenilgisi ve tasfiyeciliğin tahribatları tümüyle giderilebilmiş değildir. Dinci gericilik ve şovenizmin etkileri, ciddi bir engel olarak karşımızda durmaktadır, vb. Önemli olan, durumu bir bütün olarak görmek, lehimize olan etkenlerden de yararlanarak canımızı dişimize takıp gidebileceğimiz en ileri noktaya kadar gitmeye çalışmaktır.

Dönemin doğasından kaynaklanan elverişli nesnel zemini, bizim için daha da elverişli kılan iki etkenden daha söz etmek gerekir: Bunlardan birincisi, sosyal demokrasinin uğradığı itibar kaybıdır. Diğerisi ise, zaten zayıf düşmüş olan devrim cephesinde yer alan dışımızdaki radikal güçlerin, yaşadıkları tikanıklık ve iç bunalmırlarından ötürü sürece müdahalede zayıf ve etkisiz kalmalarıdır.

Türkiye'nin özellikle son 25 yıllık siyasi tarihinde devrimci hareketin önündeki en etkili barajlardan birini oluşturan sosyal demokrasi, bugün tarihinin en itibarsız dönemini yaşamaktadır. Bu, ideolojik bir akım ve siyasal tutum olarak reformizmin tehlike olmaktan çıktığı anlamına kesinlikle gelmiyor elbette. Fakat devrimci radikal güçlerin, eskiden sosyal demokrasinin peşinden giden emekçi kitleleri arkalarından sürükleyebilme şansını görel olarak arttıran bir gelişmedir. Ne var ki, dışımızdaki devrimci güç ve örgütler, bu şansı değerlendirebilecek durumda değildirler. Hemen hemen hepsi ideolojik ve siyasi bir tikanmanın yanı sıra, bazılarını temelde bundan kaynaklanan ciddi iç buhranlar yaşamaktadır. Yaşadıkları tikanıklık ve iç bunalmırlar, onları, sınıf ve kitle hareketine etkin ve sistemli bir müdahalede bulunmaktan alıkoymaktadır. Devrim cephesinin çıkarları adına bu elbette üzücü bir durumdur ama ne yapalım ki aynı zamanda bir gerçektir. Tarih önünde devrimci sorumluluğumuz bu durumda bir kat daha artmaktadır.

Şıradan dönemler sıradan davranış ve politikaları kaldırabilir. Fakat olağanüstü dönemlerin performansı da olağanüstü olmak zorundadır. Bu, örgütler için olduğu kadar bireyler (kadrolar) için de geçerlidir. Zaten bir örgütün performansı, onu oluşturan kadro ve taraftarlarının

performansından ayrı düşünülemez. Kadroların özelliikle de örgütün omurgasını oluşturan sorumlu görevlerdeki kadroların gelişim seyri ve temposu, örgütün genel gelişim seyri ve temposu üzerinde de belirleyici bir role sahiptir.

"Tarihsel fırsat" olarak adlandırılmayı hak eden elverişli ortam ve koşulları, yaşam her zaman veya çok sık çıkarmaz insanın karşısına. Bunlar istisnai an ve dönemlerdir ve "kırk yılda bir" ortaya çıkarlar. Fırsat dönemleri ve onların bir özelliği de, fazla uzun süreli olmamalarıdır. Onun için, "demiri tavındayken dövme", böyle dönemlerde iki kat önem kazanır. Bugünkü elverişli koşullar sürer mi? Süzerse ne zamana kadar ve nasıl sürer? Hiçbirimiz bunları bugünden ve kesin olarak bilemeyiz. Ama kesin olarak bildiğimiz ve akıldan çıkarmamız gereken diyalektik bir yasa vardır: Hiç bir şey olduğu gibi kalmaz, her şey değişir. Değişme lehte, koşulların daha da elverişli hale gelmesi yönünde olabileceği gibi; aleyhte, ayağa kadar gelen fırsatların kaçırılması yönünde de olabilir. Bütün mesele, dönemin bu özelliklerini de göz önünde bulundurarak hareket etmektir. Özne etken, pratikteki tutum ve davranışlar, bu noktada belirleyici bir hal alır.

Unutmayalım ki, doğa gibi sınıf mücadelesi ve politika da boşluk tanımaz. Ortaya çıkan boşlukları biz, zamanında ve gereğince dolduramıyorsak, meydan başka güçlere kalır. "Atı alan Üsküdar'a geçtikten sonra" aklımız başımıza gelse dahi, kaçan fırsatları geriye getiremeyiz. Onları değerlendirerek daha kolay, daha hızlı ve daha kestirmeden ulaşabileceğimiz hedef ve sonuçlara ulaşabilmek için, çok daha büyük bir güç, olanak ve zaman harcamak, çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalırız.

Bu konuda da tarihimizden alacağımız bir ders vardır. Örgütsel büyüme ve gelişme açısından "tarihsel" diyebileceğimiz bir fırsatı yaşam, 12 Mart sonrasında da çıkarınıştı önmüze. Fakat o dönemde hâkim olan lânet olası çevreci anlayış ve alışkanlıklarımız yüzünden onu gerektiği gibi değerlendiremedik. Bu "yığınak hatası"nın, daha sonraki süreçimizde nelere mal olduğunu ise hep birlikte yaşayarak gördük. Bunun bedellerini bugün bile ödüyüyoruz. Dev-Yol gibi ileri tutar yanı kalmamış bir hareketin "ölüsü" dahi, nicel açıdan hâlâ bizim "dirimizden" daha fazla güç oluşturabiliyor. O tarihsel fırsatı harcamanın sonuçlarını bir bütün olarak indelediğimizde, günün devrimci görev ve sorumluluklarını yerine getirmekten ve kaçmanın, işleri ağırdan almanın, zaf ve yetersizliklerimizi bir an önce aşmak için ne gerekiyorsa yapmaya yorulmak yerine onları

"mazur" gösterecek tutum ve yaklaşımlar sergilemenin yalnızca bugünümlü değil geleceğimizle de oynamak anlamına geldiğini her halde daha iyi kavrarız. Üstelik örgütsel bir sıçrama yapmak için bizim açımızdan bugün koşullar, bazı yönleriyle '74'den daha elverişlidir. Örneğin, ne devrimci saflarda bizden daha fazla tanınan ve hazır bir mirasa konan küçük burjuva devrimci güçlerin eşitsiz bir rekabetiyle karşı karşıyayız, ne de biz o güne kadar deneyimsiz ve küçük burjuva devrimci bir grup olmaktan henüz kurtulamamış şekilsiz bir yapıyız. Her şey bir yana, bugün, geçmişte öyle bir fırsatı kaçırmış olmanın tarihsel deneyimine sahibiz. Bu kadar yıldır harcanan emekler, çekilen acılar, ödenen bedeller, edinilen birikim ortadayken, yaşanan dönemin sunduğu olanakların kendimizden kaynaklanan nedenler yüzünden gereğince değerlendirilememesi düpedüz aymazlık olur. Hiç birimizin buna ne hakkı vardır, ne böyle bir lüksümüz vardır, ne de bunu mazur gösterebilecek öznel bir bahane olabilir.

Hemen belirtelim ki, örgüt olarak biz bugün büyüyor ve geliyoruz. Kim ne derse desin, yüz yüze olduğumuz sorunlar da, temelde, büyümenin getirdiği sorun, sıkıntı ve sancılardır. Bizim özgülümüzde bugün soru şudur: Evrimci bir tarzda, yavaş ve küçük adımlarla mı yetineceğiz yoksa yüksek tempolu ve sıçramalı bir gelişim çizgisi mi tutturacağız? Örgütsel planda da bireysel planda da bugün her şeyi, önce bu sorunun terazisinde tartmalıyız. Dönemin özelliklerini ve onun sunduğu olanakları ne denli kavradığımızı gösterecek olan da budur, yaşamın önünde gidip gitmediğimizi gösterecek olan da budur. Örgütsel görev ve sorumluluklarımızı ne denli yerine getirdiğimiz de buna bakarak belirlenmelidir, eleştirisi ve özeleştiri de bu temelde ele alınıp değerlendirilmelidir.

Yaşadığımız dönemde örgüt olarak bizi daha ileriye götürecek olanı adım ve politikalar bellidir. Bunları şu üç ana başlık altında toplayabiliriz: Bir, işçi-emekçi kurultayı; iki, antifaşist mücadele; üç, teori cephesindeki atılımın sürdürülüp derinleştirilmesi. Bu arada, yeraltı örgütlenmemizin sağlanmasını, kadro ve taraftarlarımızın polise karşı mücadele sanatında eğitimini de unutmamak gerekir. Bu zaten hiç bir zaman ihmal etmemiz gereken sürekli ve temel bir görevimiz. Bütün bunlar, Leninist strateji ve taktik biliminde "esas halka" olarak tanımlanan ve sımsıkı sarılmamız gereken türden bugünün stratejik görevleridir.

Yalnız gerek bu temel politikaların ele alınışında gerekse dönemin devrimci görev ve

sorumluluklarının kavranışında, tek yanlı, yüzeysel ve dar yaklaşımlardan kaçınmalıyız. Ne şu veya bu parçaya takılıp bütünü gözden kaçıran bir ufuk darlığına düşmeliyiz; ne de temel nitelikte olanların yanında "küçük" ve "önemsiz" gibi görünen somut ve güncel görevleri ihmal etmeliyiz. Zaten dikkat edilecek olursa, başlıklar halinde özetlediğimiz temel politika ve görevlerin her biri kendi içinde bir dizi daha alt görevler, somut biçim ve araçların kullanımı sorununu içerir. Ona uygun araçlardan, örgütsel biçimlerden ve özellikle pratik tutumlardan ayrı bir politika ve politik-örgütsel faaliyet düşünülemez. Ne kadar doğru ve isabetli olursa olsun bunlar olmadan fikirler fazla bir anlam ifade etmez. Bundan ötürü, dönemsel politika ve yönelimlerimizin ne denli kavrandığının ölçütü, onların gereklerinin pratikte ne denli eksiksiz ve yaratıcı bir tarzda yerine getirildiğidir.

Her yeni dönem, her yeni yönelim, her yeni politika beraberinde yeni zorluk ve sıkıntılar getirir. Bunları bir çırpıda alt etmek, sürecin bizden beklediklerine yanıt verebilmek hemen mümkün olmayabilir. Bu noktada mekanik, mükemmeliyetçi ve sabırsız tutum ve yaklaşımlardan kaçınılmalıdır. Özellikle bugün yaşadığımız gibi uzun süren ağır bir yenilgi ve durgunluk döneminin arkasından gelen bir yükseliş döneminin koşullarına adaptasyon, onun gerektirdiği tempoyu yakalamak elbetteki kolay değildir. Yenilgi ve durgunluk döneminde şekillenmeye başlamış henüz genç ve deneyimsiz kadrolarda olsun, bu fırtınaya da göğüs germiş olmakla birlikte eskiye ait bazı olumsuz alışkanlıklardan bütünüyle kurtulamamış deneyimli kadrolarda olsun belli bir zorlanmanın yaşanması, bir yerde doğal ve kaçınılmazdır. Bunların neden olduğu tutukluk hatta yer yer geriye kaymaların aşılması belli bir süreci gerektirir. Fakat bu sürecin de belli bir süresi olmalıdır. Çünkü, daha önce de vurguladığımız gibi, yaşam bizi beklemez.

Aynı zamanda birer fırsat dönemleri olan devrimci yükseliş dönemlerinin görevlerini, durgunluk dönemlerine özgü tempo ve alışkanlıklarla yerine getiremeyiz. Tarihsel sorumluluğumuzu yerine getirmek istiyorsak, en başta, ufuk darlığına, hayal fukaralığına, düşünce tembelliğine, devrimci irade gücü zayıflığına, enerji yoksunluğuna, pratikte sonuca gitme yeteneksizliğine hızla son vermeliyiz. Aksi takdirde, ne tarih bizi affeder, ne de zaten biz kendimizi affedebiliriz. ■

Son yıllarda ise, sınıf ve kitle hareketi yeniden bir yükseliş eğilimine girdi. Bu arada yasal olanakları devrimci bir tarzda kullanabilme imkanlarımız arttı. Kitlelerin eğitimine yönelik yeni propaganda ve ajitasyon araçlarını devreye soktuk. Bu, OÇ'nin içeriğinde de belli bir farklılaşmayı getirdi. Taktiklerimizin de zeminini oluşturan dönemin temel siyasal sorunlarını ele alan propaganda yazılarına yer vermeyi sürdürmekle birlikte, OÇ artık ağırlıklı olarak, örgütlenme ve çalışma tarzına ilişkin sorunların ele alındığı, çeşitli bölge ve alan çalışmalarına ilişkin deneylerin aktarıldığı, daha çok kadro ve taraftarlarımıza yönelik merkezi örgütsel bir organ halini aldı. Bu özelliği ile de yine yaşamsal bir rol oynadı. Örgütsel faaliyetin niteliğinin yükseltilmesi ve kadrolaşma çabalarımıza büyük katkıları oldu.

OÇ uzunca bir süredir düzensiz ve seyrek çıkıyor. Haklı bazı nedenleri de olsa, yeraltı örgütlenmesini esas ve temel alan komünist bir örgüt için bu ciddi bir zaafıdır. Sürekli, düzenli ve nitelikli bir devrimci yeraltı basınının örgütlenmesi konusunda Türkiye devrimci hareketi içinde bir anlamda çığır açmış bir örgüte yakışmayan, üstelik örgütsel gelişimimiz açısından her dönemde oynadığı rol ve önem ortadayken bağışlanabilecek bir durum değildir bu.

Devrimci bir yeraltı örgütlenmesine sahip olup olmamayı, düzenli olarak çıkan yasadışı bir yayına sahip olup olmamaya indirgeyen biçimci bazı oportünistlerin iddia veya imalarının aksine, OÇ'nin yayınındaki düzensizlik ve seyrelme, yasalılık felcine tutulmamızdan ileri gelmiyor. Teorik, siyasal ve örgütsel bakımlardan yaptığımız atılımın bir parçası olarak yasal olanaklardan yararlanma konusunda, bu arada yasal yayın alanında peşpeşe attığımız

adımların, yeraltı yayınlarımızın aksamasında kuşkusuz belli bir payı olmuştur. Fakat bu ne teoride ne de pratikte yasalıcı oportünist bir kaymanın sonucu ve ifadesidir. Örgütümüzün bütün omurgası hâlâ yeraltındadır. Yasal alandaki faaliyetler de dahil her şey, her bakımdan yeraltına tabidir. Onun sıkı denetimi ve yönlendirmesi altında yürütülmektedir. Zaten yasal alana çıkışımız, yeraltı örgütlenmemizin güçlendirilmesi ve sağlamaştırılmasından sonra, kontrollü ve kademeli bir şekilde gündeme gelmiş ve yine onun güçlendirilmesine hizmet edecek bir anlayış ve tarzda sürdürülmektedir. Yasal olanakların kullanımındaki militanlık da bunun göstergelerinden biridir.

Türkçe'de bir söz vardır: "Elin ağzı torba değildir ki büzesin" denir. Adı üzerinde oportünizm, küçücük bir fırsat ve bahane bulduğunda -gerçi bulamasa da yaratır- dedikodu da yapacaktır, spekülasyonlara da başvuracaktır. Asıl olarak yurtdışında mevzilenmeye dayalı bir yeraltı ve mücadele (!) anlayışına sahip olduğu halde, "devrimci yeraltının tek temsilcisi" pozlarında böbürlenecektir, vb, vb. Bilmesine olanağın olmayanları görmesini elbette bekleyemezsiniz. Ama gözünün önünde olup bitenlerin anlamını olsun kavramasını da beklememelisiniz. Son yıllarda değişik illerde yeraltı örgütlenmemize yönelik olarak girilen polis operasyonları; sayısız yasadışı militan gösteri, bombalama, cezalandırma, kamulaştırma, vb. eylemleri; yeraltında açılan "parti okulları"; bizim hesabımıza elbetteki birer "başarısızlık" ama öte yandan kavganın içindeki her devrimci örgütün başına gelebilecek türden "başarısızlık" örneği olarak değişik tarihlerde açığa çıkarılan iki modern yeraltı matbaası gibi olguların üzerinde düşünmez o Çünkü

hem bunların çoğunun yabancıdır, hem de "TİKB yasallaşıyor" şeklinde spekülasyon ve dedikodulara ihtiyacı vardır.

Hakkımızda çeşitli spekülasyonlara başvuran oportünistlerin halleri ortadadır. Lâfta yükseklerde uçmaktadırlar ama pratikte bir hiçtirler. Yüksek bedeller ve yürek isteyen özgürlük mücadelesinde ya yokturlar ya da kuyruğundadırlar. "Komünistlik" veya "sosyalist devrimcilik" paravannın arkasına saklanarak bu kavganın en önünde yer almak sorumluluğundan kendi kendilerini azade kılmişlardır. "Yeraltında olmayı" ortalıkta olmamak ile karıştırmaktadırlar. O çok böbürlendikleri yasadışı yayınlarının, ele aldığı konular ve içerik açısından yasal yayınlardan herhangi bir farkı yoktur. Bu durumda neden yeraltındadırlar, yayınlarının neresi yasadışıdır, anlamak zordur. Bu yüzden onların kendi kendilerini ajite etmelerini, proletaryayı olduğu gibi yasadışı yayıncılığı da yıllar sonra keşfetmenin çokuca heyecanı ve hevesine verip geçmek en doğrusudur. Biz asıl olarak kendi ihmalimiz ve bunu doğuran nedenler üzerinde durmalıyız. Yeraltı yayınlarımızın çıkışındaki aksamaların yol açabileceği tehlikeleri göz önüne getirerek, bu olumsuzluğa hızla bir son vermeliyiz.

Düzenli olarak çıkan yasadışı bir yayına sahip olmayı devrimciliğin ve devrimci yeraltının adeta tek ölçütü haline getiren oportünizm gibi, bu konuda biçimci ve mekanik bir yaklaşıma sahip değiliz. Fakat bu, düzenli olarak çıkan yasadışı bir yayın faaliyetinin öneminin ve zorunluluğunun küçümsenmesi şeklinde bu kez bir başka oportünist savruluşa da neden olmamalıdır.

Yasadışı yayın faaliyeti, yasadışı devrimci bir örgütlenmenin temel

araçlarından biridir. Yalnızca sınırlanmamış bir propaganda ve ajitasyon özgürlüğüne sahip olmak açısından değil; kadro ve taraftarların, devrimci yeraltı mücadelesinin ruhuyla ve polise karşı mücadele sanatında eğitimi, onun militan alışkanlık ve refleksleriyle donanımı açısından da yaşamsal bir öneme sahiptir. Bu işlevlerinden ötürü her dönemde vazgeçilmez bir silahtır. Türkiye gibi yasal olanakların zaten iğreti ve kısıtlı olduğu bir ülkede, bu silahın etkili bir tarzda kullanımı ilkesel bir tutumdur. Üstelik günümüz koşullarında, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin öncü unsurlarında dahi yeraltına, onun araç ve sembollerine karşı fobi ölçüsünde bir korku ve çekingenliğin varolduğu göz önüne getirilecek olursa, yasadışı bir yayın, kitlelerin devrimci eğitimi açısından da özel bir anlam ve önem kazanmış demektir.

Bizim özgürlüğümüzde bu önemi arttıran iki etken daha vardır: Birincisi, yasal olanakları yoğun bir tarzda kullanmaya yönelmenin bağrında taşıdığı yasalıcı düşünce ve ruh halinin güçlenmesi tehlikesi; ikincisi ise; yasadışı örgütlenme ve faaliyet konusunda yeterince deneyim sahibi olmayan genç kadro ve kadro adaylarımızın sayısındaki artıştır.

Son yıllarda yasal olanakları etkili bir tarzda kullanmaya yöneldik. Bu konuda da küçümsenmeyecek adımlar attık, başarılı devrimci örnekler yarattık. Dönemin koşullarıyla birlikte düşünülecek olursa, bu yönelimimiz, siyasal açıdan olduğu kadar örgütsel açıdan da doğru ve yerindedir. 2. Konferans'ımızın önümüze koyduğu, "kitleleşme", "partiyi ve devrimi birlikte örgütleme" temel hedefleriyle uygunluk içindedir. Yalnız her yeni yönelim, çubuğun bir yöne doğru her bükülüşünde olduğu gibi, yasal olanakların kullanımı da, yasalıcı düşünce

ve alışkanlıkların boy vermesi gibi bir tehlikeyi bağında taşır. Buna karşı uyanık olmanın bir gereği de, her düzlemde karşıt yönde ağırlıklar yaratarak, potansiyel tehlikenin farkına bile varmaksızın alttan alta fiili bir tehdit ve sapma haline gelmesine meydan vermemektir. Yasal alanın, örgüt olarak bizim için, tümüyle deneyimsiz sayılması bile yeraltında örgütlenme ve mücadele de olduğu kadar deneyimli sayılmayacağımız bir alan olması, bu konuda iki kat dikkatli ve titiz olmamızı gerektirir.

Öte yandan bugün saflarımızda genç ve deneyimsiz kadro ve kadro adaylarının sayısı hızla çoğalmaktadır. Büyüme ve gelişmenin göstergelerinden biri olarak sevindirici bir durumdur bu. Fakat genç yoldaşlarımız güçlü devrimci duygulara ve bir çok olumlu özelliğe sahip olmakla birlikte, doğal olarak bir dizi eksiklik ve zaafı da maluldürler. Bunlardan biri de, eski kadrolarımız gibi zengin bir yeraltı mücadelesi deneyimine sahip olmamalarıdır. Onları örgütümüzün bu konudaki tarihsel birikimiyle de yoğurmak, temel anlayışımıza uygun şekilde usta birer yeraltı savaşçısı olarak da eğitip yetiştirmek zorundayız. Bu eğitim, özel olarak ele alınıp titizlikle yürütülmeyi, bu arada buna uygun araç ve yöntemlerin kullanılmasını zorunlu kılar.

Bu konuda son olarak belirtilmesi gereken bir nokta da, büyüyen ve genişleyen bir örgüt olarak, kadro ve taraftarlarımızın merkezi siyasal eğitiminin, örgüte daha üst düzeyde bir siyasal taktik önderlik yapmanın artan önemidir. Merkezi düzeyde yenilen son darbe, bu ihtiyacı daha da büyüten bir sonuç doğurmuştur. Yaşadığımız dönem, günlük propaganda ve ajitasyondan önderlik ve örgütçülük anlayışına kadar her konuda, geçmiş yıllardan çok daha

nitelikli bir politik düzey talep etmektedir. Kadroların siyasal eğitimleri ve örgüte taktik önderlik, salt yasal organlar aracılığıyla yerine getiremez. Yasal basında her konuyu rahatça ele alıp işleyemezsiniz. Bazı konularda burjuvazinin yasal ve fiili engelleri çıkar karşınıza. Bazı konuları ise siz düşmanın gözü önünde ele almayı uygun görmezsiniz. Kimi konularda da yasal organların işlevleri ve hedef kitlesinin özellikleri sınırlar sizi. Devrimci bir yeraltı basını, işte tüm bu engel ve sınırlamalardan kurtarır kaleminizi.

OC'yi yeniden düzenli bir periyoda oturtmak kararındayız. İçerik açısından ise onu, örgütlenme ve çalışma tarzına ilişkin sorunların ele alınması ve deney aktarımının yanı sıra çeşitli ideolojik ve siyasal konuların da işlendiği, bu arada yoldaşlarımızın kafalarında soru işaretleri uyandıran gelişmelerin irdelendiği bir organ haline getirme amacındayız.

Bu konuda MK'dan en alt birimlere kadar her kademedeki bütün yoldaşlara sorumluluk düşmektedir. Hiçbir birim ve yoldaş, OC'nin çıkarılmasını, kendi dışında, bazı özel birim ve yoldaşların işi olarak görmemelidir. Onu, tüm faaliyetlerine yön veren etkili bir silah olarak kullanma ve ulaştırılması gereken herkese ulaştırmaya çalışmanın dışında, çeşitli konularda yazı yazmadan konu önermeye ve değerlendirmeye kadar değişik düzeylerde herkes yapabileceği katkının en fazlasını ortaya koymak zorundadır. Bunlar içinde şüphesiz en başta gelen ve en önemli olan görev, yayın organlarımızın ortaya koyduğu çizgi ve politikaları derinlemesine özümseyerek pratiğe geçirmektir. Aksi takdirde, ister yasal isterse yasadışı olsun, yayın organlarımız asıl o zaman biçimsel birer süs haline indirgenmiş olur. ■

CEZAEVLERİNDE DEVRİMCİ YAŞAM

Cezaevleri her dönemde sınıf mücadelesinin önemli mevzilerinden biri olmuştur. Savaşan bir örgüt için kuşkusuz bu daha fazla böyledir. Örgütümüz büyüdükçe, örgütsel faaliyetlerimiz yoğunlaştıkça tutsak düşen yoldaşlarımızın sayısı da artıyor; cezaevleri genel sorunu örgütümüz açısından özel bir ağırlık ve önem kazanıyor. Bu, beraberinde, cezaevlerindeki kadro ve taraftarlarımızın yaşamlarını devrimci bir tarzda düzenleme konusundaki eğitimi sorununun yeniden ele alınmasını zorunlu kılıyor.

Sınıf mücadelesinin diğer cephelerinde olduğu gibi cezaevlerinde devrimci yaşam ve direnişçi militan tutum konusunda da onurlu bir geçmişe ve zengin deneyime sahibiz. 12 Eylül askeri faşizminin sürekli ve çok yönlü saldırısı karşısında örgüt olarak önümüzdeki görev açık ve netti: Ne pahasına olursa olsun komünist kişiliğin, inanç ve ideallerin korunması. İşkencede, mahkemelerdeki tutumumuz da buna uygundu. Düşmanın saldırısı zorlu, uzun ve yıpratıcıydı. Bu ortamda direnmek, bilinç ve yürek işiydi. TİKB, militan bir direniş hattı izledi. Devrimci direnişçiliğin hakkını, hiç eksilmeyen militan bir rota tutturarak verdi. Bulunduğu her cezaevinde direnişin hep ön saflarında oldu.

Fakat kendimizi eğitime, geliştirme ve dönüştürme konusunda aynı başarıyı gösterdiğimiz söylenemez. Bunun sonuçlarını, bu süreçten direnerek çıkan kimilerinin daha sonraki durumu ortaya koydu: Mücadeleyi bırakanlar, geriye düşenler, dinamizmi zayıflayanlar oldu. Bizim için daha önemli olan, süreçteki değişimleri, örgütün ihtiyaçlarını ve gelişme çizgisini dikkate alarak bizi

bekleyen görevlere uygun bir hazırlık sürecine daha cezaevinden itibaren girilmemesiydi. Bu pratikten ders çıkartmalıyız. Aynı darlık ve tek yanlılığın sürmesine izin verilemez.

Zaten koşullar da farklılaşmıştır. Zaman zaman ve daha çok taşra ve Kürdistan'daki cezaevlerinde görülen uygulamaları saymazsak, cezaevlerindeki koşullar, 12 Eylül döneminden farklıdır. Doğrudan doğruya devrimci kişiliği ezme yönelik, açık bir ideolojik-siyasal anlam taşıyan baskı, saldırı ve yaptırımlar, bunların süreklilik göstermesi, dolayısıyla devrimci kişilik ve onurun korunması için gerekirse ölüm pahasına bir direniş çizgisi izlemeyi gerektiren bir zorunluluk hali yoktur. Keza o dönemde ciddi ve etkili bir toplumsal muhalefet hareketi yoktu, kitlesel bir muhalefet adına dışarda neredeyse yaprak bile kımıldamıyordu. Faşizmin saldırıları gibi, ona karşı direniş de cezaevlerinde yoğunlaşmıştı. Bu koşullarda cezaevleri, önemli bir direniş ve muhalefet odağı olarak öne çıktı; ailelerden ve tutuklu yakınlarından başlayarak yeni muhalefet dinamikleri ördü.

Bugün ise kavganın ağırlık merkezi dışarıdır. Sancılı ve tutuk bir seyir de izlese, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi bir canlanma ve arayış içindedir. Dolayısıyla, cezaevlerindeki yaşam da esas olarak dışarının ihtiyaçları doğrultusunda düzenlenmelidir. Cezaevlerinde bulunan yoldaşların önünde bugün iki stratejik görev vardır: Bunlardan birincisi, örgütün temel yönelimlerini, geliştirdiği dönemsel politikaları derinlemesine özümseyerek bunları geliştirmeye çalışmak ve tüm gücüyle dışarıya doğrudan katkıda bulunmaktır. İkinci ise, firarın yollarını aramaktır. Bu iki temel görev, özellikle

birincisi dışında, buna tabi olmayan devrimci bir cezaevi yaşamı sözkonusu olamaz. Cezaevi yaşamının sorunları da dahil her şey bu iki stratejik göreve bağlı olarak ele alınmalı ve hiçbir şeyin bunların önüne geçmesine izin verilmemelidir. "İçerdayken bile dışarıyı yaşamak" deriz. Cezaevi yaşamımızda nasıl somutlanmalıdır bu? Dışarıyla ilğimiz en fazla, yaşanaları coşku ya da hayıflanma duygusu yaratan gelişmeler olarak algılama ile sınırlı kalıyorsa, düşünmeliyiz. Yüzeysel ve kof bir etkilendirir bu: Ne komünist gelişme ne de örgüt açısından fazla bir anlam ifade etmez. Dışarıyla ilgili kapasiteleri zorlayarak örgütsel görevlere yüklenilmesi ve içerden dışarıya yapılabilecek katkılarının azamisini yapma perspektifine oturtulmalıdır. Cezaevindeki bireysel ve kolektif yaşam buna göre kurulmalıdır. Günün örgüt adamı, günün görevlerine yaklaşımıyla ölçülür.

Örgütümüzün yönelimleri, dönemsel politikaları ve bunların araçları bellidir. İçerden bunlara katkı olanaklarımız, çoğu kez bir kaçma bahanesi olarak görüldüğü kadar sınırlı değildir. Diğer herşey bir yana, bu politikaların özümsemesi, derinleştirilmesi ve ayrıntılandırılması noktasında dahi, birikim ve düzeylerine bağlı olarak her yoldaşın yapabilecekleri vardır. Yeter ki her yoldaş, kendi cephesinden, "ben bu konuda ne yapabilirim, daha fazlasını nasıl katabilirim" diye sorsun ve örgütün ihtiyaçları doğrultusunda işe koyulsun. Politikalarımızı, taktik ve sloganlarımızı kitlelere ulaştırmak ve maletmek amacıyla kullandığımız araçların başında yasal ve yasadışı yayın organlarımız, bildiri, broşür, vb. eğitim materyalleri vardır. Yayın organlarımızdan bazılarının içeriğini zenginleştirmeli ve yükseltmeliyiz; bazılarının periyodunu daha düzenli hale getirmeli hatta kısaltmalıyız; gerek TİKB gerekse gençlik örgütümüzün yasadışı yayınlarına daha sık ve daha doyurucu çıkarmalıyız; kadrolarımızı, kadro

adaylarımızı, sempatanlarımızı ve çevre ilişkilerimizi çeşitli yönlerden eğitecek propaganda ve ajitasyon materyallerimizi çoğaltmalı ve zenginleştirmeliyiz, vb, vb. Sırf propaganda ve ajitasyon faaliyet alanına ilişkin olarak başlıklar halinde sıraladığımız bu görevlerin yerine getirilmesinde bile her yoldaşın değişik düzeylerde yapabileceği çok şey vardır. Ama bir kadro veya kadro adayı, özellikle zorlandığı konulardaki görev ve sorumlulukları kendi dışında işler olarak gören çarpık bir mantığa sahipse, tutsaklığın bazı yönlerden sınırlayıcı koşullarını "hoşuna gitmeyen" işlerden kaçmanın ek bir bahanesi haline getiriyorsa, günlük yaşamı ve kişisel gelişimi ile örgütsel görev ve ihtiyaçlar arasındaki ilişkiyi doğru kurmuyorsa, kendini zorlamayı ve aşmayı bırakın, yapabileceklerini bile doğru dürüst yapmaz.

"Nerede duruyor; yaşamı nasıl, hangi kısıtlara göre kuruyoruz" sorusu cezaevinde özel bir önem taşır. Harekete geçirici, devindirici ve dönüştürücü bir hale getirilmediğinde, cezaevi yaşamının boğucu, çürütücü hatta öldürücü bir bataklık halini alma tehlikesi büyüktür. Günün görevlerinin belirlediği, hedefe geleceği koyan, dışarıyı ve onun ihtiyaçları doğrultusunda bir yaşam tarzı sürülmezse, bu tehlike gerçeğe dönüşebilir. Dışardaki mücadeleye eksikliklerimizi hızla gidererek hazırlanmak, daha ileri bir kavrayış ve teorik gelişme düzeyine ulaşmak, siyasal tahlil ve taktik önderlik yeteneğinde uzmanlaşmak yolunda gösterilecek çaba, sergilenen pratik, bu tehlikenin panzehiridir.

Koşulların zorlamasına denk, hatta ondan da ilerde bir iç zorlanma yaşamamız gerekiyor; iradi bir içsel devrim... Önce herbirimiz kendi gerçeğimizle yüzyüze gelmeliyiz. Bu noktada cesaretle davranmalıyız. Aksaklıklar kadar bunlara yol açan hastalıkları da görmeli, genel bir eksiklikler, zaafılar "edebiyatı"

yapmakyerine, önce kendimizi koyarak işe başlamalıyız.

Yaşamın disipline edilmesi, günün olmazsa olmaz türden iş ve görevlerinin belirlenmesi, bunun ilk adımıdır. Dışarıdaki kadro, örgütsel çalışmanın içerisinde. Günlük örgütsel görevlerini yerine getirir; propaganda ve örgütleme çalışmaları yürütür, eylemlere katılır. Varoluşunu bu şekilde gerçekleştirir. Cezaevlerinde ise, bunlar olmayacaktır. Dolayısıyla kadro, dışardaki örgüt çalışmasının geliştirici olanaklarından yoksundur. Eğer sert mücadele koşulları yoksa, devrimci varoluş ve gelişimin koşulları bütünüyle kendisinin bilinçli iradi çabasına bağlıdır. Bu yoksa, yaşamın devrimci olarak sürdürülmesi ve geliştirilmesinde bir boşluk doğar. Kadro, pratiğin geliştirici olanağından yoksundur ve ancak yeni koşulları doğru çözümlüyor ve ancak yeni koşulları doğru çözümlüyor ona uygun bir eylem çizgisi belirlerse devrimci yaşamın geliştirebilir. Hatta bu dönemi, kendi gelişiminin genellikle eksik kalan bir yönünü, teorik-siyasal yönünü güçlendirip savaşıma daha üst bir düzeyden katılmanın koşullarını hazırlayarak, düşmana karşı bir darbe haline çevirebilir.

Sıkça karşılaşılan bir durum ise, bu yeni koşulların doğru değerlendirilmeyip cezaevinin durgunluğuna teslim olunması, yaşamın günün akışı içerisinde örgütülmesidir. Bu, amaçsız sohbetlerden gazete ve dergi okumaya ayrılan süreler, sürekli mektup yazmaktan TV'nin başından ayrılmamaya, koşullararası turlamalara, kadar daha sayılabilecek vakit öldürücü pekçok şeye uzatılabilir. Tümünüyle apolitik bir yaşam içine düşenler olduğu gibi, zamanın verimsiz kullanımının örnekleri sayılabilecek ara biçimler de az değildir. Sadece vakit geçirmek için okuma, net bir hedefi olmayan, zamana yayılmış siyasal çalışma da bu açıdan aldatıcı biçimlerdir.

Sayıdıklarımızın herbiri, günlük yaşamımızın içerisinde uğraşlarımız olarak

yer alabilirler. Hatta yan bazı uğraşlar, çok yönlü gelişimin konuları haline de getirilebilir. Burada doğru ve gerekli olan, neyin neyle ilişkilendirileceği, hangi halkanın öncelikle kavranacağıdır. Örgütün ileriye doğru atılışının gerisine düşmeyen, bu konudaki olgu ve gelişmeleri titizlikle izleyip kavramaya çalışan bir gelişim çizgisi, yakalanması gereken halka budur. Tüm günlük yaşamın merkezine bu konulmalıdır.

Özdisiplinin sağlanamamasında şunlar etkili olmaktadır: Kimi yoldaşlar tutuklanma nedenine de bağlı olarak, cezaevini "ara bir istasyon" adeta kısa bir "misafirlik" şeklinde algılıyorlar. "Geldik ama yakında gideriz" anlayışı, temel görevlerden kaçmanın, ipe un sermenin gerekçesi oluyor. Diğer bir grup yoldaş da, "Nasılsa önümde daha çok zaman var" şeklindeki bir ertelemecilik içindedir. Her iki eğilim de, "devrimci diyalektiğin yerine 'basit' ve 'sakin' evrimi koyarak" hem kadroları geriletir; hem de hareketin tempolu adımlarla ilerlemesinin önüne barikat olur.

İçerde yatma süreleri uzadıkça cezaevinin durgunlaştırıcı ortamı, dışardaki sınıf mücadelesinden uzak kalmak, kadrolar üzerinde daha ağır bir baskı oluşturur. Dışardaki süreçten kopukluk, içerde uzun süre yatan kadroların süreçteki gelişmeleri, örgütün yeni politikalarını kavramayı güçleştirebilir. Bu nedenle onlar, çok daha dikkatli olmalı ve daha yoğun çaba sarfetmelidirler.

Örnek bir yaşam sürmek, yaşamda örnek olmak, güvenilir bir önderlik tarzının ete kemiğe büründürülmesidir. Devrimci değerleri, komünist olma bilinç ve iradesini yaşamın her anına yedirmiş bir kadro, iddiasına denk bir yaşam sürmelidir. Söz ile eylem bir olmalıdır. Onun boşa geçirilecek tek bir dakikası yoktur. Programlı ve disiplinli bir yaşam sürer. İdeolojik-teorik gelişimi için harcadığı zamandan spora, TV izlemekten sohbeta, gazete-dergi karıştırmaya kadar tüm

yaşamında her şeyi, örgütün önündeki görevler ve ihtiyaçlara göre belirler. Sözgelimi, gazete okumaya 2 saat de ayırabilir, yarım saat de. Gazetede ilgi çeken ve okunan bölümler bile, günün görevlerinin nasıl kavrandığı hakkında bir fikir verir. Özellikle yönetici kadrolar söz konusu olduğunda, bu daha da önem kazanır. Çünkü cezaevleri, eski ve deneyimli kadrolarla genç kadroların içiçe yaşadıkları bir harman yeridir. Örgütün çizgisinin, geçmişinin, devrimci norm ve alışkanlıklarının, hem teoride hem de pratikte sergilenen örnekler temelinde onlara tüm yönleriyle tanıtılmasının son derece elverişli bir zemini bulunmaktadır. Hayat boşluk tanımaz. Alternatif bir yaşam ve mücadele pratiği, geleceğin insanının bu doğrultuda şekillendirilmesinde biz de boşluk bırakamayız. Zamana havale etmeye, bekle-gör tavrına tahammül edilemez.

Görevlerle bütünleşme ve buna uygun pratik faaliyet kadar, fedakarlık, çalışkanlık gibi değerler hiçbir yorgunluğa gelmezler. Bunlarda bir yıpranma, bir adamsendecilik, bir boşvermişlik hali, aslında özdeki canlılık yitiminin, yorgunluğun ifadesidir.

Sorgulama, yetkinleşmeye doğru sürekli yapılmalıdır. Biliyoruz ki, kırılması en zor, yenilmesi en fazla savaş gerektiren hastalıkların başında "alışkanlıkların gücü" gelir. Yenilmesi için somut görevler temelinde ısrarlı olunmalıdır. "Kendini geliştirmek"mi diyoruz; bu, örgütsel olanla kişisel olanın devrimci bir tarzda içiçe geçirilmesidir. Kişisel gelişme, içi ancak örgütün ve devrimin ihtiyaçları doğrultusunda doldurulursa işlevi olur. Bu nedenle, kişisel olana yaklaşım, bütünün ihtiyaçları, onun gerekleri odağından ve doğru bir tarzda kurulmalıdır.

Bir diğeri, öncelikler sıralamasında şaşmazlık, esasla tali olanın yerli yerine

oturtulamıyor oluşudur. Genelgeçer sorunlarla uğraşmak, o an için yapılması fazlaca gerekli olmayanların öne çıkarılması, kimi zaman adeta iş icat ediş, ayrıntılarda boğulma, çok yaygın görülen hastalıklardır. Kimi zaman bunlar, yapılması gerekenlerin zamanında yapılmasına gerekçe olarak gösterilmektedir. Yanıltıcıdır; kendi kendini kandırmaya, rahatlamaya neden olur. İnsanı farkına bile varmadan çürümeye ve yok oluşa götürür.

Görevleri üstlenmede, sorumlulukları omuzlamada, işlerin yürütülüş tarzında "ağır" kalıyoruz. İşler zamana yayılıyor, akıllamaz bir beklemeçilik ve kendiliğindenlik hali hüküm sürüyor. İşleri son dakikaya bırakma hastalığından bir an önce vazgeçilmelidir. Görevler belirlendikten sonra tempolu bir tarzda gerçekleştirilmelerine yönelinmeli, demir tavında dövülmelidir. "Günlük yaşama", "günü kurtarma" kafası, kendiliğindenciliktir. Yaşamı ve sınıflar savaşımını kendi cephelelerinden biçimlendirmeye çalışan komünistlerin değil, rüzgarla hareketlenen ara güçlerin düşünüş ve davranışlarına denk düşer. Proleter devrimciliğin değil, küçük burjuva devrimciliğinin sınıf tavrıdır. Bize yabancı olmalıdır.

Biz dünyayı değiştirme iddiasıyla yola çıkmışız. Tek tek herbirimiz, kendi içimizde bir devrimi bile gerçekleştiremezsek, bunu nasıl başaracağız? İnatçı ve kararlı olmalıyız. Dönemsel perspektifler temelinde konulan görevlere tam bir kilitlenme sağlanmalıdır. Hücum ruhu biçimlendirmeli yaşantımızı. Duraksayarak, ağır-aksak değil, sürecin hızına uygun bir tempoyla koşmalıyız. Zayıflıklarımızdan, ayağımıza dolayan gelişmemizin önünü tıkayan alışkanlıklarımızdan kurtulmalıyız. Hayatın bizi çiğneyip geçmesine izin veremeyiz.

Biz proletaryanın öncüsüyüz; bu iddiayı önce kendi somutumuzda gerçeğe dönüştürmeliyiz! ■

Kurultay İçin Bir Atılım Daha!

Kurultay, düşünmeden güce dönüştüyor. Kurultay fikri ilk ortaya atıldığında, kadrolarımızın çoğuna soyut geliyordu. Bugün, onun içerik ve hedefleri, örgüt tarafından daha net koyulmuştur ve derinleştirilmektedir. Daha da önemlisi, ön kurultayı arkamızda bırakmış olmanın birikimine sahibiz.

Öte yandan, ön kurultaydan beri, işçi sınıfının Kurultay perspektiflerine olan ihtiyacının biliyilmiş olması gibi bir avantajımız var. Sermayenin gütgide şiddetlenen saldırısı karşısında sınıf hareketi, aynı ölçüde derinleşen, kronik bir tıkanma yaşıyor. Bu tıkanma, öncül işçilerde -henüz somuvsuz da olsa- çıkış arayışının artışı gibi bir itilim yaratıyor. Kurultayın özül olan devrimci siyasal düşünüşe doğru, ağır ve sancılı bir biçimde de olsa, yaklaşıyorlar.

Ön kurultay, gerçekleştirilmesi yönünden belli güçlüklerle sahipti. İlk ve örneksizdi. Sosyalizmle ve devrimin stratejik talepleriyle dolaysız bağları kurulmuş bir dönemsel talepler programı etrafında, geniş ufuklu bir yaklaşımla bir birleşme yaratılmak isteniyordu. Bu başarıldı. Ama bu bir yanıyla da çevremizdeki öncül işçilerin örgütlenmesiydi. Bir yıllık gazete çalışmasının ürünüydü. Oldukça uzun süreli bir çalışmanın birikimiydi.

Biz bununla sınıf içerisinde bir çekirdek güç, güçlü bir kaldıraç yaratmış olduk. Görevlerin kapsamının genişlemesiyle de -önülmüze koyduğumuz geniş kurultay çalışmasıyla- sorunların üzerine yürümemiz gereken bir sürece de girdik. Birincide yapılması gereken, düşünce olarak bize yakın, işçilerin, öncül, yönlendirici, örgütleyici, eylemde önderlik geliştirici düzeye çıkartılmasıydı. İkincide, geni kurultay çalışmasında ise, hedef kitle,deyimiyle sınıfın bütünü, aslolarak onunla içiçe geçmiş öncül işçi kitlesiydi.

Bunu beş bin öncül işçi olarak sembolik olarak ifade ettik. Ulaşılmadı, fethedilmesi gereken güç buydu.

Bugüne kadar siltren çalışmalar, kurultay çalışmasının özgül niteliğinin yeterince kavranmadığını, yine örgütsel pratiğimiz açısından yeni yönelimler içeren çalışmaların gerçekleştirilmesinde işaret edilen yönde hızlı ve istikrarlı adımların atılmadığını göstermektedir.

TİKB'nin bütünü açısından ele alındığında, Kurultay çalışması, henüz tilm alan ve komitelerin faaliyetinin ana eksenlerinden biri durum yükselmiş değildir. Hâlâ her şeyimizle ona kilitlenmedik. Bazı alanlardaki yoldaşlarımız, Kurultay çalışmasını kendilerinin dışında işleyen bir süreç olarak görmekte; adeta seyretmektedirler. Örgütle aralarında tam 1 yıllık bir fark vardır! Daha ileri bir noktada bulunanlarda ise, Kurultayın hedef ve perspektiflerinin dar ve sığ kavranışından gelen çayışlıklar vardır.

Hedefimiz, genel bir işçi kurultayı, geniş bir toplantı düzenlemek değildir. Kurultay, her hangi bir etkinlik, orta vadeli bir kampanya da değildir. Bu çalışmanın bütünü özül, "sosyalist hareketle işçi hareketinin kaynaştırılması" olarak özetlenebilir. Bu, bizim stratejik yönelimimizdir. Devrim ve iktidar için yürüyen komünist bir örgüt, işçi sınıfını, onun öncül unsurlarını kazanamazsa, onlar aracılığıyla sınıf hareketine ve sınıf örgütlerine kumanda edemezse, boş bir iddiaya sahiptir. TİKB olarak işçi sınıfı ile yaygın ve derinlemesine bağlardan yoksunluk, artık varlığımıza tahammül edemediğimizi, hızla sağlamlaştırmamız gereken yumuşak karnımızdır. Çalışmamızın bütününe, öncül işçileri süreç içinde TİKB hücreleri -DSB komiteleri başta olmak üzere- çekirdeğinde örgütlenmişün çizgi ve perspektifleri olacak şekilde halka halka örgütlenme, ilişki ve çevre ağımız içerisinde mevzilendirme

hedefi yön vermemelidir. İşçi sınıfı açısından ise o, yine yaşamsal bir ihtiyacın giderilmesidir. Komünist siyasal öncül ile bulularak, sendikal alandaki önderlik boşluğuna son verilerek kendisi için sınıf niteliğini kazanmaktır. Kurultay, işte bu ikili arayışa yanıt vermek üzere, işçi sınıfının öncül birikiminin toplanması; bu yolla sınıf hareketini politikleştirecek güç ve mekanizmaların yaratılmasıdır. Bu, hiç de kolay olmayacaktır. Kendiliğinden bir sürecin değil, iradi bir müdahalenin ürünü olarak gerçekleştirilecektir. En başta, işçi sınıfının derinlere indikçe daha net gördüğümüz, darlık, sınırlılık, bilinç ve örgüt zayıflığı, dayanışma yoksunluğu gibi kronik zaafı vardır. Sermayenin zaten belli bir yol almış sadırsı karşısında sürece hastan zayıf giren hareketi bir çırpıda sıçratmak, hatta gözle görülür, ele tutulur tarzda ilerletmek bile kolay öyle değildir. Rollümüz, etkinliğimiz, bu noktadan başlamaktadır.

Elbetteki, hedef kitlemizin Kurultay perspektiflerini algılaması, bizim amaçlarımız ve ufkumuzla çakışmamaktadır. Hareketin zaafının bir sonucu olarak onu ekonomik-sendikal alandaki tıkanmaya bir çözüm olarak görme yada dar taleplerle sınırlandırılmasıyla karşılaşıyoruz. Kurultayın sendikalar gibi sınıfça meyruiyeti olan bir yapı tarafından örgütlenmemesi, sınıfın son yıllarda aldığı yenilgiler, direniş vb.lerinin sonuç vermemesi öncül çıkışlara güvensiz bir yaklaşıma yol açıyor. Yine sınıfın öncül birikiminin ekonomik mücadele sınırları içerisinde kalması ve reformist-opörtünist etkinin güçlülüğü ile Kurultayın ileri ve geniş kapsamlı istemlerle ortaya çıkmasını yarattığı çelişki, faşist baskı, ekonomik terör ve işsizlik korkusu gibi etmenler, geri duruşun nedenleridir. "Sendikalarla birlikte olsun" vb. talepler gelmektedir. Bu eğilimleri çözenin yolu, üzerlerinden atlama değil; bunların darlığına teslim olmadan sendikal alandaki önderlik arayışına da yanıt vermektir. Yeni, devrimci

bir sendikal hareket yaratmak, Kurultayın da temel perspektif ve hedefleri arasındadır.

Bunlar, çok daha ayrıntılı olarak çözümlenmelidir. Çünkü, Kurultayın dar bir güçle mi yapacağı, yoksa geniş bir öncül kitle temelini mi dayanacağı -işçi hareketinde kitlesel bir sıçramaya yol açabilecek bir gelişme dışında- bütünlüyle bu kesimin işin içine çekilip çekilmemesine bağlıdır. Bir kesimin aktif çalışan olarak, bir kesimin de katılımcı olarak.

Kafalardaki bir başka soru da, Kurultay hangi örgüt biçimleriyle, nasıl gidileceği, ondan hangi örgüt biçimlerinin çıkacağıdır. Örgüt biçimleri, içerik tarafından belirlenir. Bundan soyutlanarak ele alındıklarında hem kafalarda, hem yaşam da içleri boşalır. Kurultay, sınıf hareketinin bugünkü düzeyine uygun ama geçici bir araçtır. Sınıf hareketine politik bir nitelik kazandırıldıkça, ondan yeni, esnek ve giderek kalıcılaşan örgüt biçimleri doğacaktır.

Bugün için hangi örgütsel biçim ve araçlara başvuracağız? En başta Kurultay Hazırlık Komiteleri; bunlar omurgadır. Yanı sıra, içerisinden hızla yeni Hazırlık Komiteleri örgütlememiz gereken, işçi gazetesi toplantıları. Fabrika-işyeri birim toplantıları; sektör toplantıları. Bunlar, hem aldığımız yolun ölçütü, hem de koyulan hedefe yürütmenin araçları olan biçim ve kanallardır. Bir diğeri, bulunduğumuz bölge ve alanlarda üstleneceğimiz, grev, direniş yönetimleri ile savunma komiteleridir. Sendika kongrelerinde mutlaka d alınması gereken, sendikal muhalefet çevreleridir. Bir bölgede, alternatif sendikal iddiasıyla öncül işçileri çevresinde toplamaya çalışan kuruluşların oluşturduğu komite ve toplantılardır.

İşçi sınıfını sosyalizme kazanmak, elbetteki bir süreç işidir. Kurultay, bu sürecin örgütlenme şekillendirilmesinde başlı başına bir sıçrama noktası olarak yer alacaktır. Bu stratejik yönelimimizle o, işsizsiz her alan ve birimiz için, her şeyin önlünde olmalıdır. Her şey, kafalarda ve yaşamda ona tabi, onunla ilişkisi

kurularak ele alınmalıdır. Örgüt çalışmasının yalnız niteliği değil, genel olarak iletiletilip iletilemediğinin ölçütü, çoktandır buradan koyulmaktadır.

Bu, örgütsel çalışma açısından yeni bir pratikti. Çünkü asıl olarak varolan çevreden hareketle hedeflediğimiz kitleye ulaşamadık. Kendi çevre ilişkilerimizi bile Kurultaya dönük olarak yeterince, kimi durumlarda hiç değerlendiremediğimiz ortadadır. Peki, bunu yapsaydık dahi yeterli olur muydu? Hayır! Bu, açılma noktalarımızdan sadece birisi olabilirdi, fakat sadece buna dayanırsak çok yetersiz kalacaktı. Biri üç, üçü beş yaparak yol alamayız. Büyük hedefler koymalı; koyulmuş bu hedeflere göre planlı ve sistemli çalışmalıyız.

Örgütümüz, kadrolar bu konuda kendi pratiğimizi aşmak zorundadırlar. Bir bölgede sendikal muhalefet platformunun kullanılması, bir başka bölgede basın araçlarının değerlendirilmesi, bir alanda bir sektördeki fabrikaların temsilcileriyle gidilip doğrudan görüşülmesi, bir başka yerde direnişçi işçilerle Kurultayın amaç ve hedeflerinin anlatıldığı bir toplantı yapılması gibi, bazı ileri örnekler yaratılmıştır. Ama ne bunlar genelleştirilebilmiştir, ne de yeterlidir. Bu açıdan köklü bir atılım gereklidir. Çok somut bir hedef vardır: Beş bin öncül işçi ile yüz yüze görüşmek, broşürleri vermek, anlatmak, anlatmak. Bir süreç başlatmak...

İşte şu anda zayıf kalınan, geliştirilmeyen, yüzgeri edilen noktalardan birisi budur.

Özellikle kampanya tarzı etkinliklerde örgütümüzde her zaman yaşanan bir durum vardır. İşler zamana yayılır, erelenir, hedef belirsizleşir. Bugün de ön kurultayın yarattığı coşku ve atılım ruhunda bir zayıflama var. İyme ve tempoda, dikkat ve konsantrasyonda bir düşüş yaşanıyor. Bunu olağan görüp sürdürülemeyiz. Yapmamız gereken, tekrar toparlanmak, durumun kalıcılaşmasına meydan vermemek, hedef ve

görevlerle ilişkimizi tazeleyip yeniden koşu temposuna geçmektir.

Örgüt çalışmasının farklı alanlarında, ortaya atılışından beri 1 yıl geçmiş olmasına rağmen, Kurultaya "ilgi" daha hâlâ zayıftır. Memur, gençlik, semt, kadın, yayın alanlarında, kimi illerde bu zayıflık değişik düzeylerde yaşanmaktadır. Bu, hızla giderilmelidir. Örgüt çalışmasının temel bir ekseninin dışında kalan bir birim, bir komite, ne yaptığını, bununla değilse hangi perspektifle çalışma yürüttüğünü düşünmelidir. Alanında ürün alamamasını, verimsizliği, örgütlü büyültüp geliştirememesini en başta bu boşluğa, gündem yoksunluğuna bağlamalıdır.

Bu alan ve komitelerimiz, Kurultay fikrinin dar ve klasik anlamda propagandasının, "tanıtımının" dahi uzağında kalmaktadırlar.

Tekil ve sınırlı durumlardan sözettiğimiz sanılması! Kimi zaman örgütün bütünü bu duruma düşmektedir. Kurultay propagandası, slogan ve taleplerinin yitkiltilmesi açısından azımsanmayacak fırsatlar kaçırılmıştır. Son örneklerden biri, bu yönden sınıfta kalınan 20 Aralık eylemidir. Ülke çapında 1 milyon emekçinin katıldığı bu eyleme, bir bölge dışında Kurultay pankartıyla gelen komite olmamıştır!

Yönelimin daha ileri bir noktada olduğu alan ve birimlerde, Kurultay çalışmasının hedefi, geniş katılımlı, "görkemli", teknik olarak aksaksız bir toplantı organizasyonu olarak algılanabiliyor. Kurultay böylesi bir "son durak" olarak görülünce, çalışmayı içerik ve biçim yönüyle sürekli üretip zenginleştiren bir çalışma örgütlenemiyor. Karşıtlığı ve hakkı verilmeksizin, işe biçimden yaklaşarak "Tarihin bir an önce belirlenmesi Kurultayın yapıp bitirilmesi" sabırsızlığı gösteriliyor. Tarihi belirleme ile görevi yerine getirme arasındaki ilişki kurulmuyor.

Kimi alanlarda ise, Kurultay çalışması işçi sınıfının geniş kitlelerine dönük genel bir propaganda-ajitasyon, "tanıtım"

faaliyetiyle sınırlanıyor. Buralarda propaganda-ajitasyonun hakkını vermeye, kurultay fikrini ve sloganlarını yükseltip yaygınlaştırmaya dönük bir çaba var. Bildiri, afiş, yazıtılama, yerel radyo-TV gibi olanakları değerlendirme, kitle örgütleri ve sendikalarından Kurultaya destek mesajları alma yönünde nispeten daha etkinler.

Elbetteki bu yapıları, henüz için A'sıdır. Kurultay, hızla ön güvensizliği yıkıp bir güven ve umut kaynağına dönülmelidir. Kurultay çalışması yürüten kurumlar, sınıf hareketinin etkili bir parçası haline gelmelidirler. Meşruiyetlerini bütün öncül işçi ve emekçilere, bütün sorunlarına öncül bir politika ile gidildiği, eylemli eylemsiz süreçlere müdahale edildiği ve politika bir güce dönüştüğü ölçüde olacaktır. Fabrika, sendika, sektör, bölge toplantıları, buralarda Kurultay altı örgütlenmeleri, eylem örgütlenme, grev ve direnişlere aktif katılım gerçekleştirilmelidir. Kurumsal meşruiyet, etki ve güven yaratılmalıdır.

Propaganda-ajitasyonun içeriği, daha az önemli değildir. Kurultay Hazırlık Komite'lerince verilen mesajlar, yapılan açıklamalar, kimi sloganların altı çizilerek yer alması dışında içerik olarak zayıftır. Bir bölgede çıkartılan bildiride, Kurultayın içeriğiyle çelişen, onu oldukça geri bir tarzda ve iyi ifadeledirmeden koyan bir metin kullanılmıştır. Özellikle güncel konularla ilgili açıklamalar, içinde bazı sloganlarımız da bulunmasa, yalnızca "mücadeleden yana" bir söylem sayılabilir. Bu giderilmelidir. Nasıl? "Keskin" sözler sarfederek mi? Talep ve sloganların tekrar edilip durmasıyla mı? Sloganlarımız mutlaka yer alacak; devrimci bir söylem elbette kullanılacaktır. Ama bıktırıcı bir yineleme ile, adeta ezberden tekrarlamışcasına değil! Bunu, sürecin genel ve yerel ölçekte somut bir tahlil; işçi gazetesi ve teorik yayın organımızın içeriğinin kavranmasına dönük bir eğitimin sürekliliği gibi, biraz "zor" bir yoldan geçerek başarabiliriz.

Bu tür etkinlikler için esas tehlike, en iyi durumda, basın açıklamaları, mesajlar, direniş, grev ziyaretleri ile sınırlı kalınmasıdır. Kurultay, devrimci sınıf eyleminin örgütlenmesi, içeriğindeki militanlığı eylemiyle yansıtan bir hareketin adım adım örülmesidir. Sınıf hareketini devrimci tarzda yönetme ve yönlendirmenin pratik örneklerini ortaya koyamayan bir Kurultay faaliyeti, sınıfın ihtiyaçlarına karşılık veremeyecek, dolayısıyla onun nezdinde siyasal, örgütsel ve manevi bir otorite konumuna yükselmeyecektir. Arkasında yürütenin olmadığı, içeriğine uygun bir eylem hattı izlenmediği takdirde, en militan metinler, en "seri" basın açıklamaları, en "coşkulu" "mücadele çağrıları" ne ifade eder? Bu, farkında bile olmaksızın bizim kafamızdaki Kurultay hedefini zayıflatır, eskitir ve sıradanlaştırır.

O halde ne yapmalı? Yanıt, yaşamın içindedir!

Kurultayın görüşleri doğrultusunda propagandayı yoğunlaştırmalıyız. Kurtuluşu sağlayacak olan programdır. Sınıf hareketini sinik ve savunmacı konumdan çıkartacak olan odur. Diri bir güç yaratacak olan odur. Bunun için öncül unsurlarda, sözlünlü ettiğimiz kitledeki geri eğilimler, reformist-oportünist düşüncelerin yıkılması ve bir bilinç dönüştürme sağlayacak yoğun bir propaganda ve eğitim sürecine girilmelidir.

Kurultay, kendi bağımsız güçlerini ve eylemini yaratmalıdır. Etkinliğimizin olduğu bir bölgede sınıf ve kitle hareketi en geriden seyrediyorsa, kendimizi bundan sorumlu görmeliyiz. "Destekçi" düzeyinde de olsa belli bir katılımımızın olduğu, başarısız bir eylemden, oportünizmi, sendika ağalarını sorumlu görme, kendi payımıza ise sonuç çıkarmama rehabetinden kurtulmalıyız. Oportünizm de, sendika ağaları da buhar olup uçmayacaklardır. Bunların etkinliğini aşma güç ve insiyatifi bize düşmektedir. (Sayısal olarak güçlü katıldığımız, am

etkili olamadığımız Adana Belediye işçilerinin eylemi bilinen bir örnektir.)

Bir bölgede kitlesel bir grev var. Kurultay çalışmasını yürüten yoldaşlarımız, binlerce işçinin grevini, sermayenin ve faşizmin zorunu, sendika ağalarının ihanetini yara yara başarılı bir sonuca taşımakla, bizzat grevi yönetmekle yükümlüdürler. Grev militan bir çizgide, kendi etrafında diğer işyerlerinden işçiler ve tüm emekçi kesimlerden mücadele ve dayanışma halkaları örerek ilerlemiyorsa, bunun sorumlusu olarak kendimizi görmeliyiz.

Kirli savaşın, kontrgerilla cinayetleriyle taşındığı bir bölge, kendi öntüne bir işçi eyleminde "halkların kardeşliği" sloganının temel bir slogan olarak işçiler tarafından yükseltilmesini sağlamakla sorumlu görmelidir.

Anti-faşist mücadelenin örgütlenmesinin daha yakıcı bir biçimde gelip dayandığı bir işyerinde, işkolunda, alanda, Kurultay çalışması, bu mücadelenin ileri taşınmasından, savunma komitelerinin kurulup işletilmesinden sorumludur. Örnekler her alanın kendi somut durumuna göre çoğaltılmalıdır. Bir bütün olarak Kurultay çalışmasının etkinliği, sınıf hareketinin ileriye doğru ne kadar zorlanıp geliştirilebildiği ile ölçülmek zorundadır.

Burada, örgütlülüğün alanına giriyoruz: "Adam çok ama adam yok!" İşte bu gelişkiyi yaşıyoruz. Tıpkı seçim çalışmaları deneyiminde olduğu gibi, bir bölgede Kurultayı duymayan işçi kalmıyor. Yatay bir gelişme sağlanıyor. Fakat bunun içerisinde dikey bir eksen, derinlemesine bir örgütlülük yaratılmıyor.

Bir siltre önce bir Kurultay Hazırlık Komitesi, çevresindeki belirli bir sektör işyerlerinin temsilcileriyle görüştü. Ne yazık ki, bu türden hedefli çalışma örnekleri oldukça sınırlıdır. Her bölge, her semt komitesi, kendi alanındaki kilit sektör, işyeri ve fabrikaların öncül işçi ve temsilcileriyle bağ kurup Kurultaya dönük örgütlemeyi öntüne koymalıdır.

Örgütlülük, ilk elde politikalarımıza daha yakın duran güçlerin kazanılmasını, hareketlendirilmesini gerektirir. Bizde ise, hedefli, sistemli ve planlı bir çalışmanın olmayışı, bir öncelikler sıralaması yapmamızı engelliyor. Sınırlı da olsa "Ben Kurultay için çalışırım" diyen öncül işçilerle derhal bağ kurma, hemen düğüm atma refleksine ulaşmamızdır. Bu yüzden de ipuçlarını, hatta açık mesajları değerlendirmiyoruz. Bir işçi toplantısında, önemli bir işyeri temsilcisinin bağ kurma isteğine ve çevresiyle birlikte çalışacağını açıklamasına rağmen, hemen gidip bağ kurmak yerine, "araya giren" işler nedeniyle aramakta geç kalıyoruz.

Örgüt çalışmasında iki ana zaafımız vardır: Birincisi, örgütün ö zğül evredeki "kavranacak halka" tespitini kavrayamamak; onu alanımıza yaratıcı bir tarzda uygulamamak. Olağan örgüt faaliyetini en fazla birkaç yeni unsur ekleyerek sürdürmek. Bu durumda, somut taktik kavrayışından yoksunluk yüzünden, esas-tali, öncelikli-sonralıklı sıralaması yapılmaz. Her şeyle eşit düzeyde ilgilenilmeye devam edilir. Faaliyetimizde ciddi bir değişiklik olmaz!

İkincisi ise, bir kez esas yön "kavrandıktan" sonra, bu kez geri kalan her şeye karşı ilgisizlik, bunların dokunulmadan bırakılmasıdır. Dönemsel politikalarımızla, ilk elde buna uzak gibi görünenler arasında nasıl bir ilişki kurmak gerektiği konusunda kafa yorulmaz. Çubuğu biryana doğru bükme, diğer yönde hiçbir şey yapmamak gibi daraltılmış bir tarzda algılanır. Bu da birincisi kadar yaygın ve aslında kendini vuran bir silahtır.

Kurultay çalışması genişletilirken, açılımın ikinci halkasında, bir yönüyle örgütsel bir problem olarak ortaya çıkan bir sorunun doğru bir şekilde çözülmemesi yisidir. Bu bir tikanma noktasıdır. Kurultay için açık çalışmaya geçildiğinde daha başlangıçta çalışmalar aktif katılma isteği gösteren işçiler ortaya çıktı. Bunlar sayıca oldukça azdı ki, bu anlaşılmasız değildir. İletişim kurulanların içerisinde asıl geniş kesim, Kurultay fikrine sıcak bakan, gerekliliğine inanan, ama bugün ona aktif katılım noktasında tutuk, ya da en azından bu aşamada geriden izlemeyi

tercih edenler oluşturmaktadır. Örgütsel çalışmaların temel bir zayıflığı burada da tıkanma yaratmaktadır.

Onlar henüz çalışmalarımızın bütününe katılmak istememekteyiler. Ama onların da kabul edebileceği bir parçası yok mudur? İknâ yönünde zorluyormuyuz? Küçük emrivakiler niye yapmayalım? "Al şu birkaç broşürü arkadaşlarına ver, sendikaya götür" diyemez miyiz? "Tamam, sen şu anda 'aktif çalışmam' diyorsun, ama bizi birkaç arkadaşınla tanıştır"; ya da evine damlayıp ya da fabrika çıkışı alıp "Gel şurada bir toplantı var, birlikte gidelim" diyemez miyiz? Bunlar çoğaltılabilir. Biz daha iş temelinde örgütlemeyi, işin örgütlemeye oynadığı rolü öğrenemedik. Bize göre, bir mücadele etmeye hazır ve kararlı unsurlar var; bir de uzak durup yanışmayanlar. Bu kadar döz bir kategorilendirme ile örgütçülük yapılamaz. Türkiye gibi derin dalgalanmaların iniş ve çıkışların olduğu ve olayların insan bilincinde sarsıntı ve dönüştürme yol açtığı bir ülkede, bu tür kategorilendirmeler, oldukça yanıltıcı olabilir. Dahası, bu değişimlere ve kişinin özelliklerine uygun zaman ve doğru yönden girildiğinde, iş yaptırılabilir insanlar hiç de az değildir. Yoldaşlar, bir öncül işçinin birkaç broşürü çevresindeki diğer işçilere verirken, bizimle konuştuğundan farklı olarak onları sahiplenilen bir aktarış içinde olacağını göremiyorlar. Yine, arkadaşlarıyla konuşmaya götürdüğünde bizden yana taraf konumuna geçeceğini de.

Bu sözünü ettiğimiz yarı gönüllü, kararlı, oportünist eğilimlere sahip, zorlu bir işe girişmekte bugün için cesaretsiz öncül kitlenin kazanılması, belirttiğimiz türden bir uğraşmayla, asıl olarakda, Kurultayın bugünden itibaren iş ve eylemiyle kurumsal bir etkinlik sağlayarak kendisini kabul ettirmesiyle olacaktır. Bu kesimin, sözünü ettiğimiz tüm bu olumsuz özelliklerine karşın, sınıftaki arayışın derinleşmesi, işçi ve emekçilerdeki huzursuzluk ve tepki birikiminin onları da sarması, kendilerinin de saldırı tehdidi ile karşı karşıya olmaları

nedeniyle yüzleri bize döndü; biraz uğraşıldığında çalışmanın içerisine çekilmeleri ve kazanımları, çok güç olmayacaktır.

Kurultay çalışmasını, öncül müdahaleyle tabandan bir hareketin yükseltilmesi olarak tanımladık. Bu dar algılanmamalı, başta işyeri temsilcileri olmak üzere, sendikal kademelere dönük bir etkinlikle tamamlanmalıdır. Birincisi, sendikalardaki tıkanma, özellikle işyeri temsilcilerinde sendika bürokrasisine körlü körlüğe bağlılığı zayıflatmıştır. Onlarla bağ kurmak için daha elverişli bir nesnel zemin vardır. İkincisi, Kurultay çalışması, sendikalardan tamamen kopmadan, onları dağıtmak gibi bir anlayışa dönüşmeden yürütülmelidir. Üçüncüsü, hâlâ tek otorite ve kurum olarak sendikaları görmeye devam eden geniş kitleler içinde Kurultayın meşruiyetini güçlendirmenin bir yolu da buradan geçmektedir. Sendikalara müdahale etmeli ve onları sınıf mevzilerinde değişik düzeylerde de olsa davranmaya tabandan ve içten de zorlamalıyız. Duyarlılığı daha da artıran, kendiliğinden çevreler yaratan sendika kongre ve genel kurulları, bu açıdan kesinlikle ihmal edilmemesi ve değerlendirilmesi gereken alanlardır.

Sendika kademelerindeki unsurlarla, özellikle de şube yöneticileri ile her konuda tam bir uyum aramak, boşuna bir çabadır. Toptancı bir anlayış bizi tez elden yüzgeri etmeye götürür. Fakat büzvat mücadelenin yarattığı buluşma noktaları vardır. ve yakalanmalıdır. Faşist saldırıların hedefi durumundaki bir şubenin temsilci ve yöneticileriyle ortak hareket zemini bu noktadan yaratılabilir ve yaratılmalıdır. Patronlarla sürekli bir çalışmanın olduğu bir işyerinde, tabanın mücadele potansiyelini yansıtmaya çabasıdaki şube yöneticilerinde rastlıyoruz. Burada sendikayla ilişkileri yapay ve zorlama bir tarzda gerginleştirmek, yöneticilerine belli bir güven duyan işçileri bizden uzaklaştırır. Daha uzun vadeli olarak Kurultay

çalışmasına da zarar verir. Bu tür unsurları Kurultay zeminine kazanmak, Kurultayın meşruiyetini güçlendirmek açısından önem taşımaktadır.

Kimi bölgelerde Kurultay çalışmasının daha kolay yürütmesi için legal biçimlerin kullanılması eğilimi doğmuştur. Ülke çapında belli bir güç yaratma hedefine henüz ulaşılmamıştır. İçinde bulunduğumuz dönemde yasadışı ve yarı yasal olduğu kadar legal biçimlerin de uygun bir bileşimle ve yaratıcı bir biçimde kullanılması gerekiyor.

Alan ve bölgeler arasında haber akışı ve deneyim aktarımı ise yok denecek kadar zayıftır. Bunun araçları, en başta da işçi gazetesi değerlendirilmiyor. 60 kişilik işçi toplantıları düzenleyen, saatler süren grev ziyaretleri yaparak Kurultay üzerine konuşan birimlerimiz, toplantılarla ilgili hiçbir haber iletmiyor, en fazla genel bilgilerle sınırlanıyorlar: "Şunlar şunlar konuşuldu, işçiler iyi karşıladı, şu sloganlar atıldı", vb. Sınıfın nabızı nasıl atıyor, Kurultay perspektifleri onların dilinde olumlu-olumsuz nasıl şekilleniyor, en küçük bir deneyim aktarımı yok. Nerede, hangi noktada zorlanılıyor, işçileri iknada güçlük çekiliyor, nerede başarı sağlanıyor; bunun somut örnekleri örgütte malolmuyor. Kala kala elimizde, bazı iyi örneklerin dışında, "Kurultayın güzel ve faydalı bir şey olduğunu" anlatan kuru mesajlar kalıyor. Bunların içi boştur, çünkü sınıfa ve çalışmayı yürüten kadrolarımıza, örgütte, "Kurultayın güzel olduğunu" dışında hiçbir şey söylememektedirler!

Garip bir çelişki de, Kurultayın etkinliğindeki, propaganda-ajitasyondaki artışla, işçi gazetesi satışlarının düşüklüğü arasında. İşçi gazetesi olmadan onun üzerine konuşulup tartışılmadan, onu bir eğitim ve ilişki kurma aracı olarak kullanmadan Kurultay nasıl olacaktı etkinlik sağlayacak, işçilerin sosyalist eğitimini gerçekleştirecek; anlamak güçtür! Kurultay Hazırlık Komitelerimizde yer alan işçilerin mücadeleye dönük, kuru ve soyut olmayan bir tarzda sınıf bilinciyle

donatılması için işçi gazetesi mutlaka kullanılmalıdır. Bunu yapamıyorsak onlara dayanarak ilerleyemeyiz. Gelişmeleri kof, yüzeysel kalır. Faaliyetleri kimi sloganlarımızın "ezberden" tekrarına döndürür. Ve en kötüsünde teorik-siyasal yönden kendimizi geliştiremediğimiz için, bu bizi tatmin bile edebilir!

Öte yandan, geniş işçi kitlelerine, işçi gazetesine, onun fikir ve mesajlarını taşımayan bir Kurultay çalışması aksaktır. Başarılı değildir. Kurultay çalışmalarının etkinliğinin önemli bir ölçütü, kimi bölgelerde 100'li rakamlara bile ulaşmayan, kimilerinde ise kitle ve örgüt potansiyellerinin çok gerisinde kalan işçi gazetesi satışlarıdır. İlerliyorsak, satışlarımız artar. Gerilediğimizi ilerlediğimizi gazetenin bölge tirajından anlayabiliriz.

İşçi gazetesi satışlarını her bölge kendi koşullarına uygun, ama katlayarak artırmayı hedeflemelidir. Bu sağlanamazsa, Kurultay çalışmasında içi boşaltır; teknik bir organizasyona indirgenir.

Öncü işçilerin Kurultay perspektifiyle doğrultusunda derinlemesine bir eğitimden geçirilmesi önemlidir. Bu eğitim monoton, sıkıcı, monologlarla, en başta yoldaşlarımızın hazırlıksız geldiği toplantılarla sağlanamaz. İşlenecek temel konunun yanı sıra, güncel, mücadelelinin genel, yerel, işkolu, işyeri düzeyinde gelişimine ilişkin her tür sorunda işçilerin kafasında oluşabilecek sorunlara hazırlıklı gelmeliyiz. İşçilerin canlı bir katılımı sağlanmalıdır.

Üstlendiğimiz sorumluluk büyüktür. Güç ve olanaklarımızda, sınıfın nesnel durumuyla çelişen bir adım attık. Örgütümüzün geleneğinde bu tür çelişkileri ileriye doğru çözmek yazılıdır. Kurultay çalışmasında bu ruhla yürüteceğiz, yürütmeliyiz!

Yeraltı Gevşemeye Gelmez

Yeraltı örgütlenmesi ve illegal mücadele konusunda zengin deney birikimine sahip bir örgütüz. Yeraltının kurallarını salt kitaplardan değil, zorlu süreçlerde bizzat yaşayarak öğrenip özümstedik. Bu sürecin bedelleri bazen çok ağır oldu.

Teori ve pratiğin bu konuda öğrettiği temel derslerden biri de şudur: **Yeraltı mücadelesi bir an bile gevşemeye gelmez.** İsterse yıllarca süren bir dikkat, uyanıklık ve ilkeli tutum içinde olsun, olmadık bir zaman ve yerde yapılacak küçük bir hata ya da ihmal, büyük zararlar doğurabilir.

Çukurova taraflarında bir eşkiya öyküsü anlatılır. Öykünün kahramanı yıllarca dağda gezmiştir. Sayısız çemberi daha kapanmadan boşa çıkarmasıyla ünlüdür. Sezgilerinin güçlü oluşu ve deneyimin yanı sıra, aldığı basit bir önlemin büyük payı vardır bu başarısında. Geceleri baskına uğramamak için, yumuşak ve rahat yerlerde değil taşlı ve sert zeminlerde yatmayı adet edinmiştir. Buna ek olarak her zaman, bir ayağının topuğunu diğer ayaklarının parmakları üzerine koyarak uyur. Ne zaman derin uykulara dalacak olursa, üstteki ayak düştüğü için uyanmak zorunda kalır. Bu sayede hep "tilki uykusuna" yatar, en küçük bir çitirtı ya da sese dahi uyanır ve kolay kolay çembere alınmaz. Bu sıkıntıya yıllarca katlanır. Ama bir gün yorgunluğa ve nefesine yenik düşer. Kendisine yataklık edenlerin ısrarlarına da dayanamaz, rahat bir döşekte deliksiz bir uyku çekmek ister. O ilk hata, son hatası olur. Başucuna kadar sokulan jandarmalar tarafından yataкта kurşunlanır.

Tedbiri bir an bile elden bırakmamak, yeraltında mücadelenin "altın kural"larından biri, hatta birincisidir. Kuralların her hangi bir gerekçeyle ihlali,

belki her seferinde felaket doğurmaz. Fakat çekirge misali bir sıçranır.. iki sıçranır.. bilemedin üç, beş.. sıçranır. Eninde sonunda öyle bir an gelir ki, kaçınılmaz son kapıyı çalar. O saatten sonra duyulacak pişmanlık fayda etmez.

Bu konuda hepimiz için ciddi bir uyarı ve ders olması gereken örnekler için fazla gerilere gitmeye gerek yok. Merkezi düzeyde ağır bir darbe yediğimiz Haziran Operasyonu'nun sonuçları ortada ve tazedir. Buna rağmen akıl almaz kural hatalarının sonucu daha sonra yeni yakalanmalar olabilmıştır. Bunların devrimci sorumluluk anlayışından ileri gelmesi, yapılan hataların büyüklüğünü ve sonucun vehametini ortadan kaldırmıyor. **"Parti işi yapılmak zorundadır"** ama paldır küldür değil, "mümkün olan en az tehlikle hatta mümkünse tehlikesiz" yapılmalıdır.

Yeraltı faaliyetinde tedbirli davranmakla korkaklık birbirine karıştırılmamalıdır. Korkaklar, kendi kişisel güvenliklerini her şeyin üzerinde tutarlar. En küçük bir riziko ve tehlikeyi bile göze alamaz, bunları abartır, yapılması gereken görev ve sorumluluklardan kaçmanın bahanesi haline getirirler. Çoğu kez ilke ve kuralların arkasına saklanır, mükemmeliyetçi bir tutumla her zaman tam ve mutlak bir güvenlik ararlar. Bu tür bir "sağlamcılık", yalnızca yeraltı mücadelesiyle değil, genel olarak mücadele fikri ile bağdaşmaz. Rizikosu olmayan hiç bir mücadele biçimi ve kavga yoktur. Fakat, devrimciliğin temel koşullarından biri olan riziko ve tehlikelerden korkmamak, maceracı bir gözü karalık biçimini de almamalıdır. Bu tür bir atılganlık, işlerin ters gittiği durumlarda kolayca zıddına dönüşebileceği gibi, sınıf mücadelesinin

uzun süreli karakterini kavrayamayan bir dargörüşlülük anlamına gelir.

Örgütsel faaliyet ve mücadelede süreklilik esastır. Devrim ve sosyalizm mücadelesi, 100 metre yarışı değil zorlu bir maratondur. Gücünü ve nefesini buna göre ayarlayan kazanır. Bu nedenle, hangi alanda, hangi türden olursa olsun bir işi yapar, bir adım atarken gününbirlik yaklaşımlardan, bütünü gözden kaçıran tekyanlılıktan, önünü arkasını düşünmeksizin hareket etmekten kesinlikle kaçınılmalıdır. Her bölge ve alan faaliyeti, tek tek her eylem yalnızca sonuç almayı gözetken bir yaklaşımla değil, aynı zamanda mücadeleyi uzun süreli ve kesintisiz bir biçimde sürdürme perspektifiyle ele alınıp örgütlenmelidir. Bu noktada sağ ya da "sol" hatalardan kaçınmak, herşeyden önce, içinde bulunulan durumu bütün yönleriyle tahlil edilmesi, güçlerimiz ve olanaklarımız ile hedeflerimiz arasındaki ilişkinin doğru kurulması, çeşitli olasılıkların ve atacağımız adımın muhtemel sonuçlarının iyi hesap edilmesi ile olanaklıdır.

Örgütsel faaliyetin genel ve yerel düzeyde planlanıp yürütülmesi sırasında, önü arkası düşünülmeden yapılacak maceracı çıkışlardan olduğu kadar, birtakım evhamlara kapılarak aşırı temkinli, düpedüz sağcı tavırlardan ancak durumun bütünlüklü ve devrimci bir değerlendirmesini yaparak sakınabiliriz. Somut koşullar ve dengeler ne durumdadır? Hedeflerimiz ve güçlerimizin durumu nedir? Düşman, devrimci güçlere karşı genel olarak nasıl bir taktik izlemektedir? O kesitte bize yöneliminin şiddeti hangi düzeydedir? Olanaklarımız ne kadar geniş, cephe gerimiz ne denli sağlam ve derindir? vb, vb. Bunları hesaba katarak hareket ettiğimiz sürece, atak olunması gereken yer ve zamanlarda

ileri fırlamayı, daha dikkatli ve tedbirli olmamız gereken yer ve zamanlarda kapanmayı başarabiliriz. Koşullar dönemden döneme, bölgeden bölgeye, alandan alana değişkenlik gösterdiği için, durumun değerlendirilmesi de statik değil dinamik olmalı; örgüt çapında genel bir değerlendirme ile yetinilmeyerek bölge ve alanların özgüllüklerine uygun özel değerlendirmeler yapılmalıdır. Somut koşullarındaki farklılıklardan ötürü bölge ve alanların özelliklerine uygun özel önlem ve taktiklere başvurma esnekliğine sahip olunmalıdır.

Örgütsel güvenliğin sağlanması sorunu, yanlış bir bakış açısıyla çoğu kez, takibe ve polis sızmalarına karşı "teknik" olarak adlandırabileceğimiz birtakım özel önlemlerin alınması sorununa indirgenir. Barınılan evlerin, özellikle polis tarafından aranan ve bilinen kadroların, örgütsel olanakların, ilişkilerin mümkün olan en sıkı biçimde gizlenmesi kuşkusuz önemlidir ve bunun için özel yöntemler ve politikalar geliştirmek gerekir. Fakat buradan hareketle gizlilik sorunu asla dar anlamda bir "saklanma" sorununa indirgenmemelidir. Komünist bir örgüt ve onun kadroları için gizlilik, mücadeleyi kesintisiz bir biçimde sürdürebilmek için gerekli ve zorunludur. Ve yine ancak mücadele içinde, örgütün etrafındaki kitle desteğini büyütmeye ölçüsünde sağlanıp sağlamalaştırılabilir. Örgütsel pratik ve mücadeleden yalıtılmış bir saklanma, ele geçme riskini azaltacak olsa bile, bu kez kadrolarda devrimci kişilik bozulması ve yozlaşma risklerini arttırır. Örgütün güvenliği, elbetteki tek tek kadroların güvenliği sorununun dışında, ondan kopuk olarak ele alınmaz. Fakat aradaki ilişki doğru kurulmalıdır. Tek tek kadroların güvenliği sorunu, örgütün güvenliği ve faaliyetlerinin sürekliliği

gösterilmek istendiği gibi, salt bir "biçim" değil, devrimci bir içeriğe göre şekillenmiş bir "biçim" ise, *öncesi ve sonrasıyla yönlendirici bir düşüncenin varlığı* denetimin aslı unsurudur. Temel yönlendirici düşünce, işe uygun doğru kişilerin seçimi, işin ortaya konuluşundaki kavratıcılık, işin yapılıp yapılmadığının kontrolü, uygulama sırasında ortaya çıkan aksaklıkların irdelenmesi, nedenlerin tespiti ve bunların giderilmesi, yani sıra da çalışmanın etkinleştirilmesinin yollarının bulunması, bir bütün oluşturur.

GÜNÜMÜZDE DENETİMİN ÖNEMİ

Örgüt çalışmasının komiteler temeli üzerinde yürütülmesi, komitelerde işlerliğin kolektivizm ve işbölümü temelinde uygulanması, alt ve üst organlar arasında ilişkinin düzenliliği, rapor sisteminin işlenmesi, eleştiri-özeleştiri, genelgeler, bölge ve merkezi konferans ve kongreler, bunlar örgüt çalışmasında iki yönlü denetimin temel araç ve kurumlarıdır. Ne kadar etkinleştirilmişlerse denetimin güçlü mekanizmaları da yaratılmış demektir.

Örgüt çalışması bir bütün olarak yeni oturuyor ve onu henüz bütünüyle düzeyli kılabilmiş değiliz. Yönetici komite ve yoldaşlarda yönlendiricilik yetersizliği, komite işlerliğinde düzensizlik, komitelerde planlı ve yöntemli çalışmada, kolektivizmde zayıflık, işbölümü ile federalizmin içiçe geçmesi, çalışmaları yayma, sonuca götürücülükte zayıflık, eksiklik ve yanlışlıkların belirlenerek çalışmanın yeni temelde örgütlenmesine gidilmemesi gibi bir dizi zaaf sözkonusudur. Komite üyesinin çalışmanın bütününden kendisini sorumlu görmesi, örgüt çalışmasının bütünü hakkında görüş bildirmesi eğilim olarak zayıftır. Oysa, kararlara, karar süreçlerine katılım, beraberinde denetimi de getirir. Kadrolarda komitelerde özenetim zayıftır.

Eğilimine göre iş seçme, belirlenen görevlere, örgütün hedeflerine göre değil

kendine göre iş sıralaması yapma sık rastlanan bir davranıştır. Bütün bunlar denetimin önemini artırmaktadır. Derin bir kavratıcılık ve *yakın bir denetim*, çalışmada verim almanın koşullarıdır.

Denetim, komünist bir örgütte bir güvensizliğin ifadesi değildir; çalışmaları sonuca götürmenin, aksıyan yönleri düzeltmenin ve geliştirmenin aracıdır. Yanlışlardan daha çabuk kurtulunması ve olumlu tecrübenin daha hızlı akışının sağlanması, örgütün aktivitesini artırır. Yeni, yoğunlaşmış ve karmaşık pratiklerin uygulandığı, örgütün normlarına şekillenmesi zayıf, deneyim olarak yetersiz yeni kadro ve taraftarların olduğu bugünkü yapımızda işin doğru yapılmasını sağlamak için denetim önem kazanmaktadır. Çalışmalarda, tempo yükseltmenin sağlanması için, işin zamanında ve gittikçe daha kısa zamanda, ama en doğru şekilde yapılmasını olanaklı kılmak gerekmektedir. Bizde ise, bununla çelişir bir şekilde işi sonuca götürmekte zayıflık, çalışmaları yayma, kavranacak halkaları doğru tespit edememe, çalışmayı geliştirici yöntemler bulmakta zorlanma, güçlerin işe uygun mevzilerden irdelenmesi sıkça rastlanır durumlardır. "Sadece ne yapmak gerektiği değil, nasıl çalışılacağı, sonuç elde edebilmek için hangi yolun izlenebileceği de açık olmalıdır. Eğer çalışma daha başından daralıyorsa, kararların onu uygulayanlarca açık olunmasındandır. Bir çok karar almır, önceden alınan kararların uygulanması için karar alınır fakat unutulur. Bu çalışma ve kararlarla alay etmek, kararları yayararak çalışıyormuş gibi göstermektir." Enver Hoca'nın bu sözleri karşılaştığımız bir durumdur ve belirttiğimiz etmenlerin içiçe rol oynadığı bir sonuçtur. Zamanında müdahale ile böylesi vahim sonuçlara yol açılmaması ve çalışmanın hedef ve amaçlarının uygulayıcılar tarafından çok iyi kavranmasının sağlanması ve geliştirici yöntemlerin uygulanması, düzeltme yollarının bulunması için örgüt çalışmasının bugünkü koşullarında sıkı bir denetim mutlaka uygulanmalıdır. □

Çalışmanın Devamlılığı Güçlü Organ Yapılarının Oluşturulmasına Bağlıdır

Önce kendimizden başlayalım. İlk ilişkiler kurulduktan sonra yurtdışı çalışmaya bir perspektif sunuldu, tüzüksel bir çerçeve çizildi. Sonraki dönemlerde sorumlu düzeyde ve diğer gelen yoldaşlarla çalışmanın sorunları, gelişme ve tikanmalar üzerine konuşuldu. Güvenlik gereği telefon konuşmaları sınırlı ve kısa tutuldu. Gelişmeleri bir nebze daha yakından görme, örgüt çalışmasının ülkedeki perspektiflerini sunma, denetim amaçlı bir girişim ise gerçekleşmedi. Gelişmelere sürekli bir müdahale, öndelik yönünden ise bir boşluk doğdu, iletişim yönünden de sizi zor durumda bıraktığımız doğrudur.

Legal kanallardan, legalitenin olanaklı kıldığı sınırlar içerisinde yayın, haber akışı oluyordu. Fakat örgütsel önderlik düzeyiyle, çalışmanın geçirdiği iç aşamalara perspektif sunma, örgütün genel gelişim seyrinin aktarımı ve TİKB yurtdışı çalışmasının buna uygun bir yönelim içerisine sokulmasında, kimi dar örgütsel anlayış ve alışkanlıkların aşılması için yönlendiricilik ve denetimin daha yakın olması gereken bir aşamada boşluk doğdu. Bu olsaydı yaşanan kimi sorunların çözümü nispeten kolaylaşır, Türkiye'deki örgütsel çalışmaya daha yakın bir çalışmanın örgütlenmesi olanaklı olurdu. Bizim cephemizden, ülke koşullarında sınıf mücadelesinin gelişiminin bizi sıkıştırdığı, önderlik ve müdahale sorumluluğunu büyüttüğü bir dönemde örgütün yeni bir düzeye taşıyacak bir örgütsel pratiğin örgütlenmesi, bunun yüklediği sorunların çözülmesi görevi ile karşı karşıya idik. Düşünce, dikkat, tempo ve yoğunlaşma, güçlerin buna uygun mevzilenendirilmesi hepsi bir noktada toplanıyordu. Bunların alt başlıklarına girmeye gerek yok. Gençlerimizin durumu, zaman faktörü, çalışmada öncelik taşıyan konular nedeniyle yurtdışıyla bağlarımız istenilen ve gerektiği ölçüde olmadı.

Kuşkusuz bu içimize sinen bir durum değildi ve eksiklik duygusunu sürekli taşıdık. Görevler büyüdükçe sorumluluklar da büyüdü. İler zaman bir çok işle aynı zaman dilimi içerisinde boğuşmaya, özellikle bir konuda çalışmayı bir üst noktaya sıçratma ya da bir tikanmayı çözmekle karşı karşıya kaldığımızda diğerlerinde eksik kalma, geri bırakma sorunumuz oldu. Daha geniş ve gelişmiş bir önderlik düzeyine ulaşıncaya kadar da böyle sürecek. Aslında ileriye doğru yürüyüş içerisinde olan bir devrimci örgütte bu sorun hiç bitmez. Ama bizde şu evrede daha belirgin. Sizlerin ölçülerde daha nesnel olmanız, gereksiz bir alınganlık duygusuna kapılmamanız ve soruna basit bir ihmâl olarak görmemeniz için bunları yazma gereği duyduk. Burada şunu da belirtelim: Yurtdışında sorumlu olarak belirlenen komite deki yoldaşlar, boşluğu doldurma, örgütsel değerleri sahiplenme yönünde güçlü bir sorumluluk duygusuyla hareket etmişlerdir. Grup döneminin önderlik yöntemlerinin aşılmasında ilerleyen dönemde alışkanlıklarımızı yenmekte ve çalışmanın daha üst bir düzleme taşınmasında belli sorunlar yaşanmakla birlikte, çalışmalarda yönetici sorumluluğu devrimci bir şekilde üstlenmişlerdir.

Birçok şey birikti. Bu nedenle, yer yer geriden alarak ve daha kapsayıcı yaklaşımımız olacak. Bazı noktalarda aktarım ya da anlamdan doğan eksiklikler dolayısıyla vurgulara kayma da olabilir. Sizler, yazılanlara, aslolarak perspektif ve görev koyucu yönleri alma düşüncesiyle bakmalıyız.

ÇÖZÜM İÇİN SORUNLARI DOĞRU TANIMLAMALIYIZ

Bir dönem önce, yaşanan bir takım sorunlar ve sağlanan gelişme sonucu "Taraftarlar" düzeyindeki bir örgütlenmenin artık yetersiz olduğu görüştü iletildi. Sözlü

olarak bunun doğru olmadığı yönünde düşüncelerimizi iletmıştik. Tüzük ve diğer örgütsel statü ve norm belirten kurallar, Leninist ilkeler temelinde ülke koşullarına oluşturulur. Özellikle ülkelerin siyasal koşulları arasındaki fark, bu açıdan belirleyici öneme sahiptir. Yurtdışına göre üyelik normları belirlemeyi yanlış gördüğümüz gibi, geleceğe dönük olarak da özel görev ve zorunluluklar dışında yurtdışında üye düzeyinde kadro bulundurmaya düşünmüyoruz. Bu da sadece bir varsayım düzeyindedir, öyle bir durumda dahi sayıca çok az olacaktır. Hatta duruma göre, yurtdışında kalışlar süreyle sınırlanabilir. Ya da yurtdışında bulunan her yoldaşın durumu belirli sürelerle ayrıca gözden geçirilebilir. Türkiye devrimci hareketinin bu konudaki olumsuz tecrübelerinin ağır basıyor oluşu, ülkeler arası koşullardaki derin fark titiz olmayı gerektirir.

Sizler sorunu, kişisel olarak değil yetki ve temsil sorunu olarak getirdiniz. Diğer örgütlerle ve genel olarak enternasyonalist ilişkiler yönünden, ilişkilerin daha kurumsal düzeyde yürütülmesi gerekliliği, temsil ve ilişki geliştirmekte bazı güçlükler yaratır. Bunun farkındayız, süreç içerisinde giderilir. Size önerimiz, bu eksikliği fazla büyütmeyin. Devrimci tutum içerisinde olmak ve politik ilişkilerde içeriğin güçlü tutulması, yüklenmeyi buna yapın.

Eski taraftarlarımız bazı yoldaşlardan, kimileriyle kronik kimisiyle çeşitli evrelerde yaşanan sorunlar, bazılarının sağlıksız belki cansıkıcı olacak ama pek önemi olmayan karşı çıkışları da örgütlenmenin yeni bir düzeyde tanımlanması görüşünü geliştirdi. Buna az sonra tekrar döneceğiz. Bir de çalışmalarındaki genişleme, sayısal artış, pratiğimizin diğer örgütlerin gerisinde olmadığı, bizim gelişme potansiyellerimiz daha fazla olduğu biçimindeki kıyaslamalar bu düşünceyi besledi. Bizim yurtdışına yaklaşımımızda temel bir farklılık vardır, onların yoğurt yiyeşi kendilerine! Bizimki bize! Biz, **yurtdışı çalışmasında da ülkedeki örgütsel normlara bağlı bir perspektifle hareket edilmesini,**

nesnel-siyasal koşullardaki farkın bilinçli davranışla bu yönde aşılmaya çalışılmasını şart olarak görürüz. Bu dahi bizi onlardan ileri kılar. Oportümüzün gibi, yurtdışı koşullarına teslim olma yurtdışı koşullarına göre ayrı normlar oluşturma, sonra da fark yokmuş gibi örgütsel konum ve düzlemlerde ayrımları silen bir davranış çizgisi izleme bizim tavrımız olamaz.

İlişkileri hakim olmakta, gerektiğinde yaptırım kararı almakta, görev ve sorumluluk dağıtımında bunun eksikliğinden kaynaklanan bir çözümsüzlük, tıkanma yaşandığı söyleniyor. Bu konuda biraz biçime yaslanma eğiliminin olduğunu düşünmüyoruz. Birincisi, sizlere (... yoldaşlara) zaten belli bir yetki ve sorumluluk tanınmıştır. Oluşturulan alt örgütlenmelerin de kendi çalışma alanlarında yetki ve sorumlulukları vardır. Buna uygun olarak düzenlemeler yapmak, güçlerin çalışmalarına uygun dağılımının sağlanması, yönlendirme ve denetim sizlerin ve oluşturulan komitelerin sorumluluk alanına girer. Gördüğümüz kadarıyla doğal bir önderlik ve otorite geliştirmekte zayıflık, yanı sıra da yetki kullanmakta bir eksiklik vardır. Bu noktada yaşanan zorluk tümüyle sizden, hatta büyük ölçüde sizden kaynaklanmıyor. Oradaki güçlerin bir kesiminin-bir kısmını bizler de tanıyoruz- devrimle ilişki kurmakta örgütlü yaşam ve çalışmada istikrarsız ve sorunlu olmaları, genel olarak da yurtdışı koşulları daha belirleyicidir. Kuşkusuz bunları ileriye çekmeye ve iş yaptırmaya çalışmak gerekiyor, fakat çalışmaları tümüyle etkileyecek, sekteye vuracak bir davranış ve yaşam içerisine girerlerse ilişkilerde dağıtıcı bir rol oynarlarsa, bulunduğu görevden almaktan ilişkiyi kesmeye dek uzanan bir disiplinin uygulanması gerekir. Biz, eleştiriden uyarıya, örgüt çalışmasında kazanıcı her türlü yöntemi uygularız. Örgüt çalışmasında eğiticilik, bilinç açıklığı ve kavrayış derinliği yaratıcı yöntemlerin geliştirilmesi temeldir. Örgütümüzün kadro ve ilişkiler konusunda güçlü birikimleri vardır. Bu düzeyi, bu tür sorunlara yaklaşırken

hoşgörü marjımızı da genişletmekte ve uzun erimli bakmaktayız. Fakat örgüt sorun çıkartıcı, çalışmalarda ayak direyen unsurlara karşı ve gerektiği yerde belli bir disiplini de uygulayacaktır. Özellikle kendi gerilemesini bulunduğu ortamdaki ilişkilere moral bozucu ve dağıtıcı bir şekilde yansıtan, ruhsal problemlerini derinleştirip işleri sermeye vardır, sık sık karşılaşıldığı gibi kusuru başka yerde arayıp sorunların üstüne yatan tavırlara karşı eleştiri ve uyarıyla başlayıp sorumluluklarının azaltılması ya da alınması bir süre ilişkilerin sınırlandırılması, tümüyle kesilmesi gibi gereken kararlar alınacaktır.

Örgüt çalışmasının olduğu her yerde bunlar uygulanır. Sorunun niteliği ve ilişkilerinin düzeyine göre daha esnek ya da daha katı davranmak gerekir. Eğitcilik ve kazanma estir ve biz, bu ilkenin ışığında bakarız. Dönem ve örgütün yönelimlerini gözönünde tutarız. Önemli bir nokta da, hata ve suç ayırımını gözetilmesidir. Bazen bu ikisin arasındaki ayırımın iyice azaldığı durumlar olur.

Sizin de bulunduğunuz alanda getirdiği zaman buna uygun kararlar almanız gerekiyor. Biz Bolşevik bir örgütüz, laçkalıkları, dağıtıcılığa, karamsarlığa, sallanıp durmalara, işleri sermeye karşı da Bolşevik bir disiplin uygulayacağız.

Örgütlü-Komiteli Çalışmaya İşlerlik Kazandırılım

Şimdi niçin biraz biçime yaslanma eğilimi öne çıkıyor, dolaylı bir şekilde, sonuçtan da bakılarak buradan bir çözüm aramıyor? Oradaki temel sorun, örgüt çalışmasının komitelere dayalı olarak yürütülmesindeki eksikliklerdir. Örgüt çalışması komitelerle yürütülür, kişiler komitelerde yer alarak çalışmalara katılırlar. Onların yönlendirmelerinde olduğu gibi üstlendikleri görev ve sorumlulukları yerine getirip getirmediği, çalışmalarının düzeyi, temposu komite çalışması içerisinde görülür. Komitelerin buldukları alanda ilgili genel ve somut güncel görevleri vardır. Kişilerin bunları yerine getirip getirmediği, ne

ölçüde yerine getirdikleri, sorumluluk bilinci, özverisi ve çalışmalardaki tutumuna göre ortaya çıkar. Onları yönlendirme, eğitip geliştirebilmekte, çalışmalarını temelinde gelişim çizgileri izlenerek olanaklı olur. Kişinin örgütle ilişkisinin düzeyi de bu çalışmada anlaşılır. Biz, kadro ve taraftarları ancak bu çalışmaların içerisinde gözlemleyebilir, denetleyebilir ve geliştirebiliriz. Çalışmanın ve kişilerin değerlendirilmesinin her türlü subjektivizmden arındırılması da ancak kişilerin kendi bulunduğu alanda üstlendiği görevler karşısında tutumuna, ne yapıp ne yapmadığına, ne kadar yaotığına bakılarak olanaklı olur. Temel kriter budur. Burada komite ve komite çalışması öncelikle bir denetim mekanizması olarak değil, kadroların yönlendirilmesi, eğitilmesi ve çok yönlü gelişiminin sağlanması, örgüt kolektifinin geliştirilmesinin aracı olarak düşünülmalıdır.

İşte oradaki çalışmada temel eksiklik bu noktada toplanıyor. Kişisel ilişki ve kişisel yönetim tarzının hakim olması. Bu aşılamıyor, nedenler bir yana sonuç önemli. Nedenler konusunda kişilerin iseteksizliği, bir canlanıp bir sönmeleri, inisiyatifsizliği, tecrübesizliği gibi pek çok şeyi sıralayabiliriz. Bunlar gerçeğin önemli bir parçasını oluştururlar, fakat aşılmadıkça da yol almamaz. Ayrıca, grup döneminin çalışma tarzı, kişiye dayalı ve çevresel gelişme biçimi sizlerin kafasında yıkılmış değildir. Sıraladığımız nesnel etmenler bunun için güçlü bir zemin oluşturmaktadır, fakat bilinçte de yıkılmış değildir. Çalışmanın orada istikrarlı ve ileri bir temel kazanması için bu adımın atılmasının **bir ön koşul** olduğunu belirtelim. Aynı zamanda bundan da beslenecek olan varolan güçlerin ülkeye doğru yöneltilmesi, çalışmada bir disiplin, devamlılık, özveri, örgütle olan bağın derinleştirilmesi yönünde ilerleyebilmek açısından çerçevesini çizdiğimiz içeriğe uygun bir komite çalışmasının geliştirilmesi şarttır. Bunun dışında, eskiler bir yana ülkeye gelme yönünde bir istek ve eğilim duyan genç yoldaşlarımız çoşkuyla dolu olup bunu

isteseler de gelişim yönünden ülke koşullarında mücadelenin gerektirdiği asgari donanım yetersizliğinin yarattığı tutuklukla bu adımı atmanın çok gerisinde kalacaklardır. Biz onların bazılarını tanıdık ve bu izlenimimiz güçlendi. Oldukça derin olan iklim farkını yenecek bir istikrarlılık ve kararlılığın kazandırılması, sorumluluk üstlenecekleri, iş yaptıkça zorluklarla karşılaşacakları, buna karşın çalışmalarını sürdürmekle ve zorluklarla savaşmakta ısrarlı olacakları, TİKB normlarına göre bir biçimlenişin ön adımlarını atacakları bir komite çalışması ve disiplini şarttır. Bunlar tek tek kişilerin gönüllülük düzeylerine, o anki ruh haline göre, işler ortaya çıktıkça olmaz. Bir süreklilik içerisinde olur. Bolşevik bir örgütün ayırdedici bir unsurudur bu. Kişinin örgütle ilişkisinde çalışmalara kendi tercih ve kendi isteklerine göre katılması ve genel bir destek düzeyinde kalması değil onun komitelerinden birisinde örgütsel işlerlik kurallarına uygun devamlı bir çalışma içerisinde olması, doğru biçim budur.

GENİŞ KİTLE ÇALIŞMASI

Alanımızda komiteler kurulmadı ve bunlar hiç çalışmadı değil. Ama çok işlevli olmadılar. En önemlisi gerçek anlamda kitle çalışması yürütmekte çok zayıf kaldılar. İkinci temel sorun budur; belirli bir alanda sistemli faaliyet yürütecek komitelerin olmaması. İzdüğümüz kadarıyla kitleler içerisinde örgütlenme amaçlı bir çalışma sınırlı devrimci çevre ve kişisel çevrelerin dışına taşan bir çalışma yürütülmüyor. Yurtdışında da -Kürt hareketi dışında- 80'lerin ortasına doğru gelirken kitlesel dalganın düşmesi ve örgütsel çalışma yönünden kitlelerin içerisinde olduğu durumdan dolayı koşulların görece elverişsizleşmesi belirleyici olmaktadır. Bunlar dışımızda kimileri tarafından açık ve ya örtük tasfiyeciler görüştürer olarak savunuldu. Düşünce olarak değilse de pratikte, **örgütlemeye karşılaşılan zorluklar bizim gücümüzü de orada ısrarlı, inatçı bir çalışma yürütmekten alıkoyuyor.**

Hemen tüm Avrupa ülkelerinde sermayenin saldırısı emekçilerin önceki

kazanımlarını tehdit etmektedir. İşsizlik üçe katlanarak %12'lere dayandı. Sendikasılaştırma saldırısı, merkezi sendikal yapıların etkisizleştirilmesine, hızlı üye kaybına yol açıyor. Sosyal hak kayıpları artıyor. Ülkelerarası farklılıklar nedeniyle Avrupa Birliğinde birleşme sürecinde yaşanan sorunlar, Doğu Almanya ile birleşmenin yarattığı sorunlar, işgücünün daha ucuz olduğu Orta Avrupa Ülkelerinin kimi sektörler için tercih edilir olmasının yarattığı sorunlar. Bir kriz temeli üzerinde cereyan eden bu gelişmeler, ekonomik düzeyinde şiddetlenen dünya genelindeki emperyalistlerarası rekabetin baskılanmasıyla ve yakın gelecekte askeri fonlara daha büyük pay ayırma zorunluluğuyla birlikte düşünüldüğünde daha da derinleşme özelliğindedir. Kim ya da kimler tarafından örgütleneceği politik güç ve inisiyatif sorunu olmakla birlikte, toplumsal güçlerin hareket dinamiği artmaktadır. Bunların deneyimli emperyalist burjuvazi tarafından kanalize edilmesi hiç de zayıf bir olasılık değildir. Fakat komünist, devrimci ve demokrat güçlerin de kriz ve kapitalizm ilişkisi, faşizmin yükselişi ile emperyalist yayılcılık ilişkisi açığa çıkarıldığı ölçüde yabana atılmayacak güçlere ulaşmaları olanaklıdır. Pek çok engelden söz edilebilir. Yarı sömürge ülkelerden giden sendikasılaştırma ve işgücünün fiyatının düşürülmesinde bir rekabet unsuru olarak kullanılmalrı, halklar arasındaki ulusal kültürel çitler, vb. Emperyalist bir ülkede kırımın kırımını "nimet"lerden yararlanmak, yüzlerin ülkeye dönük olmaktan çıkıyor olması, kitlelerin örgütlenme çalışmalarına yanıt vermesini güçleştirici etkenlerdir. Revizyonist sistemin çökmesi ve benzerlerinin etkilerini yadsıyacak, görmezden gelecek değildir. Ama, ilkesel bir yaklaşımla kitle çalışması, örgütlenme faaliyetleri her koşulda sürdürülmelidir.

Örgütsel sorunları ele aldığımız bir yazıda bu konuya bu ölçüde niye girdiğimiz anlaşılmalıdır. Geçmiş yıllarda Avrupa'da kitleleri örgütlemeyi güçleştiren etkenlerin kesilmesi kitleler içinde çalışma konusunda

tasfiyecî görüşleri büyüttü. Kapitalizm karşısındaki genel teslimiyetçi tutum, Türkiye emekçilerinin geniş kesiminde geri dönme eğiliminin azalmasıyla birlikte onların gelişmiş kapitalist ülkelere uyum sorunlarını çözmeye biçiminde reformist bir çalışmaya doğru evrildi. Bizzat Alman emperyalizminin siyasal mülteci politikası bu doğrultuydu; büyük ölçüde başarılı da oldu. Ve siyasal mültecilerin önemli bir kesimi kendileri sisteme entegre olmakla kalmayıp Türkiyeli emekçilerin entegrasyon görevini de üstlendiler!

Çalışmada ürün almanın zor olduğu, meyvaların geç toplandığı evreler vardır. Koşullardan gelme olumsuzlukların aşılması da bir sonraki evreye geçişin koşullarının hazırlanması da her şeyden önce çalışmaların ısrarla sürdürülmesine bağlıdır. Düşünce olarak bundan olunduğu ve farklı bir düşünce taşınmadığını biliyoruz. Fakat, farklı bir pratiği örgütleyecek bir düşünce geliştirilmiyor. Türkiye'li işçileri ele alalım. Kriz eski durumlarını sarstı. Gelecek belirsizliği ve güvensizliği doğdu. Dışlanma psikolojisine sokuluyorlar ve Neo-Nazi saldırıların hedefi durumundalar. Sosyal haklardan başlayarak ücret kayıplarına da uğramakla karşı karşıyalar. Bunları ne kadar değerlendirebiliyoruz? Ve işçilere dönük bir çalışma yürütüyor muyuz?

Gençliği alalım. Özellikle şimdi üçüncü kuşağı oluşturan gençlik kesimi bir kimlik arayışı içinde. Hatta bu, bunalım düzeyinde ortaya çıkabiliyor. Orada doğmuş, ya da uzun yıllardır orada yaşıyor olmanın fakat istese, hatta çaba harcarsa da pek azı dışında kabul edilememenin yarattığı bir sorun. Ulusal-kültürel olarak melaz, hoşnutsuz ve geniş bir kesimi kendisinin nereye ait olduğunu bilmeyen bir yapıda. Ayrıca bu sınıfsal konum yönünden de geçerli. Geçmişte bir iş garantisi vardı. Ve anası-babası gibi işçi olarak çalışabilecekti. Şimdi bunun olduğu söylenemez. Hatta belli önemli bir kesiminde bu yönde bir istek de olmayabilir. Kozmopolit bir kültür, beklentilerin farklılaşması, dışlanma ile ait olma arasında gidip gelme.

Bunları siz daha iyi görebilirsiniz. Sizler de biliyorsunuz, konuşulmuştu. Neo-nazi saldırılara karşı devrimci örgütlerle hiç bir bağı olmayan bazı gençlik çeteleri ortaya çıktı. Bunlar bildiğimiz kadarıyla faşist değildi; o kozmopolit kültürle şekillenmişlerdi ve dışlanmalarına karşı tepki gösteriyorlardı. Bu antifaşist mücadele için var olan bir potansiyelle işaret ediyor ve bizi onun doğru bir rotada örgütlenmesi yükümlülüğüne sokuyor. Ayrıca bu ülkelerde okuyan, emperyalist sömürünün yolaçtığı ulusal ve toplumsal eşitsizliği derinlemesine görme olanağına sahip sayısı çoğalan bir öğrenci kitlesi bulunuyor.

Gençliğin geniş bir kesiminin bu özelliklerini inceledik mi? Onlara nasıl yöneleceğimizi, ancak bu konuda derin bir gözlem ve irdeleme temelinde daha isabetli ve yaratıcı bir tarzda belirleyebiliriz. Daha geniş tutalım; Faşizme karşı mücadelede kendimizi gençlikle sınırlamamız yanlış olur. Kürt ve Türk emekçiler, o ülkelerde antifaşist hareketin doğal kitlesi durumundalar. Nesnel çıkarları faşizmin yükselişi ile çelişiyor. Ayrıca azımsanmayacak bir kitle başta mülteciler olmak üzere, '80 öncesi militan pratiğinin deneyimine sahipler. Bu yönden Almanya'da gelişecek ve geliştirilmesi gereken bir antifaşist cephe yönelişinin sağlıklı unsurları olmaya adaydırlar. Geleneksel Alman kültürü, emperyalist yayılma ve hegemonya ile özdeşleşmeye yatkindir. Büyüme ve refahın sağlanmasıyla beslenmiş olarak toplumda faşizme yönelme eğilimini büyütebilir. (Görüldüğü kadarıyla bugün lümpen proletarya'ya dayalı bir Neo-nazi hareketi organize ve azımsanmayacak bir güç durumundadır.) Buna karşın Almanya'da iki savaş ve yenilginin dersleriyle eğitilmiş, tehditin boyutuna denk bir duyarlılık ve karşı örgütlülük içerisinde olmamakla birlikte, antifaşist radikalizm için azımsanmayacak bir kitlesel güç bulunmaktadır. Türkiyeli işçiler ve tüm yarı-sömürgelerden gelme işçiler, faşist hareketin güncel ve öne çıkan tehdidi altındadırlar. Saldırı ekonomik olduğu gibi - işsiz bırakma ve geriye göçe zorlama- ulusal

ve kültürel değerlerine de yöneltilmektedir. Şiddet ve yoketmenin yanında kültürel değerleriyle de oynanmakta, aşağılanmaktadır. Alman emekçileriyle birlikte militan antifaşist hareketin yaratılması bizim enternasyonalist görevlerimiz içerisine girmiştir.

Yine kadın çalışması için özel bir yönelim ve inceleme gerekmektedir. Çoğu feodal bir kültür, aile biçimlenişinden gelişmiş bir kapitalist toplum içerisinde yaşamaya geçişin üzerlerindeki baskıya daha artırdığı ya da savrulmalara yol açtığı durumlarla karşı karşıya. Bu durum, kadının aile ilişkilerinde, kültürel yapısında ek parçalanmalara, alt üst oluşlara, kapanarak ya da kapatılarak baskı altında tutulmaya yol açıyor. Ekonomik özgürleşmeyle birlikte eşitlemeye doğru zorlama, kimisinde de yozlaşmaya doğru bir gelişim gösterebiliyor. Ya da dinsel örgütlü muhafazakar bir kapanma, kapatılma... Bunların dışında pek çok ara biçim vardır. Biz bu alana yönelidik mi?

Örgütlenme çalışması alanı tanımayı, alana ve ilişkilere sürekli bir yönelişi gerektirir. Amaç, örgütlemektir. Bu olunca yönelişin biçim ve düzeyi yanı sıra da görev ve sorumluluk anlayışı farklı olur.

Komiteleşme ve kitle çalışması. Niye dönüp dönüp bunları vurguluyoruz? Kitle çalışmasında sağlanacak başarıdan da önce, kadro gelişimi sağlama, kadroların biçimlendirilmesi ancak böylesi bir pratik çalışmanın içerisinde olabilir. Yüzlerin ülkeye dönük olması, bunun ise bir niyet ve coşkunun iladesi olarak kalmayıp gerçek adımlara dönüşmesi, böylesi bir çalışmayla, ön bir temel sağlama ve buna uygun bir biçimlenişle olacaktır.

Oradaki çalışmanın mücadeleye katılma yönünden de zayıf kaldığı açıktır. Bugüne kadar bir kaç kişi geldiyse de, yaşadıkları kişisel sorunlar dönmelerinde oldukça belirleyici olmuştur. Ayrıca Türkiye'de mücadeleye katılım düzeyleri ve biçimi, sorumluluk ve risk alma yönlerinden geridir.

Gazete, yayın dağıtımı, enformatik ilişkilerin geliştirilmesi, mali kaynak yaratma,

teknik olanakların geliştirilmesi, bu konular üzerinde çeşitli zamanlarda konuşuldu. Yer yer iyi katkıların da oldu. Fakat burada da sorun, uzmanlaşma ve kurumsallaşmadır. Eğer işe belli bir süreklilik kazandırmak istiyorsak, yetkinleşmeyi süreklileştirmek istiyorsak; başka bir anlatımla, bu yöndeki katkıları duruma göre, rastlantısal olmaktan çıkartmak istiyorsak, bu işlere en uygun yoldaşlarla devamlılık kazandırıcı bir çalışmayı örgütlemeliyiz. Sanıyoruz, güçler yönünden de durum şu anda elverişli. Son notunuzda bu konularda yeni adımlar atacağımızı belirttiğiniz için, üzerine uzun uzadıya durmuyoruz. *Hedeflenen komiteleşme planının hızla yaşama geçirilmesini ve herbirinde bir patlama bekliyoruz.

Sadece bunlarla sınırlı bir çalışma, destek amaçlı bir çalışma olur. Bunu bilin ve kendinizi sadece bunlarla sınırlamayın. Öte yandan, bunlar, sadece yurtdışı çalışması itibarıyla değil, örgütsel çalışmanın bütünü açısından önem taşırlar; bunu da bilin. Bunların kafalarda tam olarak oturtulamamasından dolayı, kimi zaman ülkeden merkezkaç bir şekilde bazı istekler olunca (ki bu daha çok, önceden oraya gelip gidenlerden oluyor ve bu kontrolsüz taleplerde sizin de sorumluluk payınız var) alınganlık gösteriyorsunuz. Ya da bütün ihtiyaçları doğrultusunda kendi parçanızdan kendi parçanızdan katılım sağlamak konusunda daha yüksek bir özveri gösterilmiyor. Adımı koymak gerekirse, sorun burada mali teknik destek konularında doğuyor. Bu konuda bir beklentinin olması ve daha fazla özveri istenmesi doğaldır. Sizin açınızdan da, sağlanan katkının devrimci olduğunu bilmenizdir, önemli olması gereken.

Yurtdışı çalışmasında hemen tüm örgütlere egemen olan, sağlıksız bir yaklaşım da çalışmaların ülkeden gelecek haberlere fazlasıyla bel bağlanarak yürütülmesidir. Daha geri, çevresel ilişkilerde böylesi beklentiler olması, katılım ve desteklerini buna göre sunmaları anlaşılabilir değildir. Gördüğümüz, bunun genelleşmesidir. Kuşkusuz iyi bir haber, güç ve moral verir. Ama devrimci olan,

çalışmasını buna endekslemeye ve her koşulda yürütür. İlişkileri salt ülkeden gelecek haberlerle tutma ve motive etme gibi bir düşünce, aslında, çalışmada pasif bir destekçilikle sınırlı bir konumun benimsenmesinden gelmektedir.

*Günümüz dünyasında proletarya enternasyonalizminin maddi temelleri güçlendi. Çeşitli yazılarımızda bu konu üzerinde duruldu. Ayrıca, kapitalizmin gelişme düzeyi, kriz koşulları, Türkiye ile bazı ülkeler arasında koşullar ve mücadele dinamikleri açısından yakınlık, benzerlikler oluşturuyor. Bu gelişmeler her düzeyde enternasyonalist, komünist, işçi hareketi, devrimci antiemperyalist güçlerle ilişki, öncelikle de enformatik ilişkiler geliştirmemizi gerektiriyor. Bize çok güçlü bir haber akışı sağlamanız gerektiği gibi, ideolojik-teorik, siyasal ve örgütsel çıkarlarımızla ilgili bir bilgi aktarımı ve tanıtımın örgütlenmesi de size düşüyor.

GÜÇLERİN GELİŞİM SÜRECİ

Kadrosal gelişimimizin süreci ve varolan güçlerin özellikleri üzerinde de durmamız gereklidir. Kendiliğinden bir faaliyet yürüten ve sonraki süreçte dayandığımız ilk güçler, örgütün izni ve onayı olmadan yurtdışına çıkmış, önceki dönemde hemen hepsi taraftar düzeyinde ilişkilidir. Örgüt, bu gidişleri hiç bir zaman onaylamadı. Fakat bir olgu olarak, orada bir şeyler yapma çabasıyla karşımıza çıkınca, bundaki olumluluk da görüldü. Buna uygun bir yaklaşım sergilendi.

Daha sonra diğer hareketlerden kadro, ileri kadro olarak yer almış bazı arkadaşların katılımları oldu. TKP'yi tanıma ve bilme düzeyiyle eski taraftarlarımız ve diğer hareketlerden gelen yoldaşlarla birlikte deneyim ve birikim olarak belli bir düzeye sahip bir güç oluştu. Fakat bu oldukça sorunlu, iç yapıları itibarıyla çelişkili, enerji yönünden zayıf, daha ileri düzeyde bir mücadeleye girmekle girmemek arasında gelgitler yaşayan bir güçtü. Bazı biçimlenmelere gidildiğine de, çalışmalarını

ileriye taşıyacak bir yapıda değillerdi. Bu unsurlar çalışmamızın içinde yer almalıydılar; ilerlemek isteyen, sığrama potansiyeli taşıyana destek verilmeliydi ama, çalma bunlara dayanılarak yürütülemezdi ve ölümlüze hızlı bir şekilde bunu aşmayı koymalıydık. Bunu örgütsel bir politika olarak belirlemeliydik. Bu, aslolarak gelişmenin kendiliğindenliğine bırakıldı. Bir değişim olduysa ve oluyorsa bu, bu doğrultuda hedefi belirlenmiş bir çalışmanın sonucu olmadı. Bu insanlar iş yapmadıkça, kişisel sorunlarının içerisine gömüldükçe, problemlerini yapıya taşıyan davranışlara girdikçe, enerjisizlik açığa çıktıkça, işlerin yürütülmesi için o aşamada daha iyi durum da olanlarla yürütmeye, giderek kendisini görevler temelinde ortaya koymaya başlayan yeni bazı unsurlarla dayanmaya doğru geçildi. Bu gelişimin ve bu ilişkilerin oldukça yıpratıcı olduğunu, kimi zaman sizi büyük zorluklarla karşı karşıya bıraktığını biliyoruz. Bugünden geriye baktığımızda bu süreç, örgütsel bir politikayla ve hedeflenmiş bir çalışma ile kısaltılabilirdi ve kısaltılmalıydı. Şimdi ne kadar yol aldık tam olarak bilmiyoruz. Çalışmaya bir dinamizm katmayan, hantallaştırıcı, ağırlaştırıcı, işleri serme özelliği taşıyan unsurlara hiçbir sorumluluk verilmemelidir. Komite yapılarında bir daralma bile olacak olsa, böyle davranılmalıdır.

Üzerinde durmak istediğimiz bir diğer konu da, TDKP, TKP-ML hareketi ve diğer örgütlerden bize olan geçişler, özellikle toplu geçişlerdir. Bu geçişler bizim için kuşkusuz sevindirici oldu ve çalışmalarımızı, ilişki ağımızı genişletti. Daha önceki dönemlerde de ülke içerisinde çeşitli hareketlerden tek tek geçişler oldu. Gelecekte de olacaktır ve artacaktır. Bu yoldaşların kendilerini yabancı hissetmelerine yol açacak en küçük yaklaşım, ne düşüncemizde ne de pratiğimizde olabilir. Burada sorun, ideolojik, siyasal ve örgütsel bütünleşmenin ne ölçüde sağlanabildiğidir. Bu yoldaşlar bize, daha önce buldukları örgütlerin çizgi ve pratiğini eleştirerek geldiler. Samiyorum diğer hareketlerin,

özellikle de yurtdışı örgütlenmeleri ve yaşam biçimleri, kopuşlarında öne çıkan bir etken oldu. Bizde de, 12 Eylül pratiğimize bakarak, değişen ölçülerde de çizgimize yakınlaşarak ve kavrayarak geldiler. Gerek çizginin daha derin ve özümlemiş bir kavranışı, özellikle de örgütsel bir bütünleşmenin sağlanması açısından zayıf kalındı. Yurtdışı koşulları bunun için pek elverişli değildir. Bu nedenle, atılan ilk adımlarla birlikte, bütünleşmeye doğru güçlü bir yönelişle, bunun net bir hedef haline getirilmesiyle birleştirilmeliydi. Oradaki çalışmanın örgütlenmesiyle, gelinen örgütlerdeki gevşek yapısını ortadan kaldıracak, çerçevesini yukarıda çizdiğimiz tarzda, bize uygun bir biçimlenişe geçilerek sağlanmalıydı. Eski çalışma tarzı ve alışkanlıkları yıkacak bir biçimleniş ve ilişki tarzı geliştirilmeliydi. Bu ne ölçüde yapıldı, kafamızda sorudur? Bizde, diğerlerindeki gibi kastlaşmış bir bürokratik yapı ve yurtdışı liberalizmini teorileştirme yok. Bu bir fark oluşturuyorsa da gelenlerin bizde aradıklarını bulmaları yönünden yeterli değildir. Öte yandan, saflarımıza sonradan katılan yoldaşlar örgüt açısından henüz yeterince dönüşüme uğratılmış değillerdir. Kendi konularını, gelişme yön ve çizgilerini örgütün normlarıyla tartmalı, hedef koymalı, eksikliklerini gidermelidirler.

BİR KEZ DAHA ÖRGÜTSEL YAPININ YÜKSELTİLMESİ SORUNU VE DENEYİM AKTARIMI

Bölgedeki kadrosal yapının bu özellikleri, görev ve sorumluluk taşımakta ortaya çıkan zaatlar, daha önce oluşturulmuş kimi komitelerin fonksiyonel olmamaları gibi etmenler, daha örgütlü bir yapıya geçişte ve çalışma tarzının bu temele dayandırılmasında frenleyici oldu.

Bunun kadar önemli bir diğer etken de, bunlarla içiçe geçmiş olarak daha önce de değindiğimiz önderlik ve yönetim tarzında grup döneminin yaklaşım ve alışkanlıklarının kırılmamış olmasıdır. Zaman zaman bu yönde adımlar atıldıysa da, ilk sıraladığımız etkenlerin öne çıkmasıyla tekrar geriye

dönülmüş, kurumsallaşmış bir yapıya geçilememiştir. Bu tür sorunlar bir darbede, bir bıçak vuruşuyla çözülmez. Fakat önderlik tarzı ve yönetim konusunda anlayış ve alışkanlıklara karşı savaş, nereye doğru gidilmesi gerektiğinin net bir şekilde tespiti ve geriletici, frenleyici faktörlerle sürekli mücadele edilerek hedefe ulaşılmasını gerektirir. Dar bir grupsal yapıda kişiye bağlı önderlikle işlerin yürütülmesi olanaklıdır. Hem sayıca az olan kadroların hepsini tanımak, çok iyi tanıyabilmek mümkündür; asıl olarak da çalışmanın kapsamı dardır. Yapı genişledikçe, sadece kadro ve ilişki sayısında artış değil, çalışmanın kapsamının gelişmesi ve çok yönlü bir çalışma yürütme gereği ortaya çıktıkça bu çok yetersiz kalacaktır ve çalışmanın genişlemesini engeller hale gelecektir. Artık çok daha yetkin, düzeyli bir çalışmanın örgütlenmesi için kolektifin geliştirilmesi, bunun için organlara ve rapor sistemine dayalı bir çalışma biçimine geçiş şarttır. Grupsal yapılarda her zaman kişiye dayalı önderlik ve çalışma tarzının, subjektivizmi doğuran ve kararlarda sıkça pek sağlıklı olmayan değişikliklere başvurma yönü fazladır. Hem bir bütün olarak, hem de farklı alanlara dönük kurumsallaşma olmayınca, çalışmanın daha üst bir düzeye çıkarılması, her bir alanın özel kadrolarının yetiştirilmesi olanaklı olmayacaktır. Dolayısıyla belli bir kesitte öne çıkan işlerin yürütülmesi, güçlerin buna göre yeniden yeniden dağılımı söz konusu olacaktır.

Bu konularda ülke içerisinde belli geçişler yapıldı, bir mesafe katedildi. Yeni kadrolara dayanılıyor olmanın, mücadele koşullarındaki zorlukların kadrolarda yarattığı yıpranmaların yönetici komitelerdeki yoldaşların siyasal önderlik tarzına geçişte yaşadıkları güçlüklerin, daha önce örgüt pratiğimize olmayan yeni açılımlar yapmanın sorunlarının içerisinde yol alındı. Yeni yoldaşlarımızın birikim eksikliklerini, eğitim, tecrübe aktarımı yoluyla gidermeye önem verdik. Özellikle 12 Eylül döneminin izlerini güçlüce üzerinde taşıyan ilk yeni kuşakta kendilerine olan güvensizlikleri yenme, istikrarsızlığın

aşılması için az çaba harcamadı. Örgüt, inisiyatifli ve alanına hakim kadro tipinin yaratılmasını, sürece müdahale edebilmenin şartı olarak gördü. Mücadelenin gelişme koşulları ve zaman faktörünü de gözönüne alıp cesur davranılmalıydı. Bunun için kendimizdeki, mükemmeliyetçi ve alta doğru aşırı müdahaleci eğilimlere karşı da mücadele etmek gerekiyordu. Yeni yoldaşlardaki eksik yönlere takılıp kalmak yerine onlardaki ileriye doğru olan dinamikleri harekete geçirme tavrı izlenmeliydi. **Dimitrov, kadroların bir işin bütün yönlerinden sorumlu olduğu zaman geliyeceğini söyler**. Bu ona inisiyatif, sorumluluk, daha geniş düşünme özelliklerini kazandırır. Bunları öğrenmemiz zaman aldı. Alt komiteler karar alma yönünde teşvik edildi. Üst komitelerden sorumlu yoldaşların alt komitelerin her toplantısına katılmaması, gündelik çalışmanın komitelerce yürütülür hale gelmesini kolaylaştırıcı yöntemler benimsendi. Dolayısıyla bu, önderlik için daha üst bir düzeye çıkarılmasına olanak yarattı. Teknik, dar pratikçi önderlik tarzı, ağır da olsa kırılıp, yönetici komitelerin örgütsel politika geliştirme yönü hâlâ zayıf olmakla birlikte, politik önder olmaları doğrultusunda adımlar atıldı.

Sağlanan gelişimin düz bir çizgi izlemediğini tahmin edersiniz. Başlangıçta alt komitelerdeki yoldaşlar çoğu zaman karar almadan dağıldılar, aldıkları kararı uygulamadıkları oldu, hatta komitelerdeki yoldaşların biraraya gelişlerinde aksamalarla sıkça karşılaşıldı. Bazen yapılması için bir neden olmayan işlerin yapılmadığı, unutulduğu, eğreti yapıldığı oldu. Tekrar başa dönmek, en basit işlerin yapılmasına bilfiil önderlik etmek gerekli. Ama konulmuş bir hedef vardı; onun için ısrarlı olundu. Üst komitelerde önderliğin düzeyinin yükseltilmesi, dar pratikçi önderlik anlayışının altedilmesi için kesintisiz mücadele edildi. "Defalarca söyledik yapılmıyor, öyleyse kendim yaparım" anlayışına sınır çizildi, orada biz voksak o işte bir terslik olacağı, yapılamayacağı gibi, mükemmeliyetçilik ve alt kadrolara

güvensizlikten kaynağını alan anlayış ve duygular yenildi. Yoldaşlara hata yapmaktan korkmamaları, hata yapılırsa dahi örgütün birikimlerinin onları çözüme gücünde olduğu söylendi. Inisiyatif kullanmaları, sürece müdahalede atak davranılması sürekli vurgulandı. Hata yaparım korkusuyla özgüven eksikliğiyle karşı karşıya kalınan sorunlarda tavırsız kalınmasının bizi sürece etkin müdahaleden alakoyacağı anlatıldı.

Bir bütün olarak baktığımızda, bu politikanın önemsiz denebilecek bazı yanlıgılar ve bedele karşın bizi geliştirdiğini görüyoruz. Yönetici komitelerde yenilen darbelerden sonra alınan mesafenin gözlemlenmesi oldu. Örgüt sürekliliğin sağlanması yönünden çıplak bir sınavla karşı karşıya idi. Başarıyla geçildi. Bulduğunuz bölgede sorunu bu anlayışlar doğrultusunda çözücü kesin adımlar atmalısınız. Yurtdışında bozulma ve istikrarsızlık, oluşturulmuş olan birimlerin sorumluluk üstlenme ve yerine getirmede zayıf kalması gibi etkenler bizi sınırlamış olabilir. Şimdi bunlar da ne ölçüde haklı bulunduğu önemli değildir. İlettiğiniz bilgilere göre bugün yeni ve sorumluluk üstlenmeye güçlere daha fazla sahibimiz. Dolayısıyla düne göre avantajlıyız. Geline aşama daha kolektif, organlara dayalı, uzmanlaşmaları içeren bir çalışmayı dayatmaktadır. İlişkilerin sınırlı olduğu önceki yapıyla, genişlemenin olduğu ve farklı özellikler içeren ilişkilerin çoğaldığı ve çalışmanın kapsamının büyüülmesi gereken bugünkü aşama kesinkes farklıdır ve eski tarz önderlik tıkanma ve gerilemeye yol açar. Ayrıca sizler açısından günlük işlerin içerisinde boğulma, ideolojik-teorik konularda gelişme değil gerileme, sorunlara daha bütünsel ve merkezi bakamama bir dizi sonuç yaratır. Doğrudan ve sürekli bir yönlendirme olmamasına karşın örgütümüzün o alanda gelişmesi için az emek harcamadınız. Şimdi belirttiğimiz yönde kesin ve sonuç alıcı adımlar atmalısınız. Bir alanda çalışmanın devamlılığı, güçlü organ yapılarının oluşturulmasına bağlıdır. ■

Ortadoğu Devrimi ve PKK

Dünya kapitalist ekonomisinin günümüzde ulaştığı düzey; yoğunlaşmış ilişkiler, karşılıklı bağımlılık, iş bölümü -bu zincirsel ilişkiler içerisindeki, yansırı tarihsel- toplumsal koşullarda benzerlikleri olan bölgelerde "bölgesel devrim stratejileri" geliştirilebilmektedir. Genel benzerliklerden hareket etme yönü fazla, yarı-troçkist, oldukça temel temelde, siyasal bakımdan eşitsiz gelişmeye yol açan farklılıkları pek hesaba katmayan görüşlerdir bunlar. İkinci olarakta, kendi devrimini ve rolünü merkeze koyan ulusal devrimci ve küçük burjuva akımlarca kolaylıkla üretilebilmektedir.

Aşağıdaki yazı "Bölge Merkezli Teoriler, Bölgesel Devrimler-Ortadoğu Devrimi ve PKK" başlıklı yazının bir bölümüdür.

ORTADOĞU DEVRİMİ VE PKK ORTADOĞU: BENZERLİKLER VE AYRILIKLAR

'60'lı yılların sonlarından itibaren Ortadoğu Devrimi üzerine düşünsel ve pratik yaklaşımlar ortaya çıktı. Filistin gerilla hareketi, Vietnam'ı izleyen süreçte güçlü bir anti-emperyalist dalganın üzerinde yükseliyordu. Siyonist saldırılarına gösterilen tepki, bölgedeki gerici feodal arap yönetimleriyle belirli düzeyde bir karşıtık içerisinde demokratik, laik bir çizgide gelişmekte oluşu, bir ilgi odağı olarak doğmasına yol açtı. Çeşitli ülkelerdeki devrimci güçlerin gerilla eğitim merkezi haline geldi. "Ortadoğu Devrimci Çemberi" teorileri o döneme aittir. Kısmen, Latin Amerika solundan ideolojik-teorik etkilenmelerin de bu görüşlerin ortaya çıkmasında rolü olmuştur. Aslında, bu görüşlerin o dönemde güçlü bir teori düzeyine çıktığı söylenemez. Manevi bir esin kaynağı olması ve küçük burjuva devrimci örgütlerin oluşum dönemlerinde pratik ilişki boyutu daha çok önem kazanmıştır.

Son yıllarda ise, görüşlerinin genişliği ni ultra-teoriler ortaya atarak göstermeye meraklı kimileri tarafından ilk elde ileri sürüldü. Ayrıca PKK tarafından, önderliği altında gelişen Kürt ulusal hareketinin önem ve boyutlarıyla, Ekim Devrimi arasında tarihsel paralellik ve devamlılık ilişkisi kurularak ileri sürülmektedir.

Ortadoğu üzerinde emperyalist hakimiyetin belirleyici ögesi, stratejik bir ham madde olan petroldür. Bölge için bütünsel bir emperyalist strateji oluşturulmuştur. Ünlü "Domino taşı teorisi"nin özellikle geçerlilik taşıdığı iki

bölgeden birisidir. Emperyalizm, bir parçada hegemonyasını sarsacak, darbe indirecek her hareketin diğerlerine de sıçrayacağı düşüncesiyle stratejisini bunu önleme üzerine kurmuştur. Bölgedeki ülkeler arasında ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, tarihsel koşullarda yakınlıklar ve benzerlikler oldukça çoktur. İslamiyet, Arap halklarının geniş bir coğrafyada dağılımı gibi, yoğunlaştırıcı etmenler sözkonusudur. Nasırcı ulusal hareketlerin zincirleme gelişimi ve bir dönem için, feodal monarşilerle çelişki içerisinde olmaları gibi, tarihsel süreçlerden geçilmiştir. Bunlar çoğaltılabilir. Özen gösterilmesi gereken, yakın ve benzer yönere işaret edilirken bir ayrıntılaşmaya doğru gidilmemesidir. Örneğin, Türkiye ile Ortadoğu'nun pek çok ülkesi arasında benzer ve yakın yönler kadar oldukça büyük farklılıklar da bulunmaktadır. Türkiye'nin (hatta Türkiye Kürdistan'ının) sosyo-ekonomik gelişme düzeyi görece daha ileridir. Modern sınıf yapılanmaları, dolayısıyla proletarya-burjuvazi kutuplaşması daha belirgindir. Sadece sosyal yapısı itibarıyla değil, mücadele birikimi yönünden de daha ileri bir işçi sınıfı ve emekçi sınıflar bulunmaktadır. Bir çok ülkede BAAS hareketi, İsrail'le uzun bir döneme yayılmış olarak süren savaşın beslediği Arap ulusalcılığı, işçi ve emekçi hareketlerinin gelişimini önlemiştir. Sınıfsal hareketin gelişimi, dinsel bir örtü ve gerici bir ideolojik söylemle engellenmektedir, esir alınmıştır. Değişik düzeylerde anti-emperyalist tonlara sahip burjuva, küçük burjuva milliyetçiliği bu yönde çözülmektedir. Bölgede demokratik, halkçı multevada hareketlerin gelişmesi yönünden genel bir geriye kayış olmaktadır.

İşaret ettiğimiz, sınıfsal bileşim ve gelişme farklılıkları üzerinden atlanıp geçilecek düzeyde önemsiz değildirler. Ulusal bir devrimci perspektif bunları görmezlikten gelebilir ama sosyalizm amaçlanıyorsa, bölgesel bir devrim perspektifinde dahi önderlik ve sınıf mevzilenmesine öncelikle bu açıdan bakmak gerekir.

Bunlar temele ilişkindir. Bir bütün olarak, belirlenmiş sınırlar içerisinde ayrı devletler olarak varoluş, ekonomik, toplumsal ve genel politik koşullardaki farklılıklar, devrim ve karşıdevrim güçlerinin karşılıklı mevzilenme farklılıkları güncel siyasal durum ve güçler dengesi açısından da eşitsiz koşullar olarak

ortaya çıkar. Devrimci güçlerin gelişme düzeyleri arasındaki farklar bunlardan birisidir. Herbir ülkede mücadeleleni izlediği seyir, dayandığı güçler, karşı karşıya olunan güçlerin durumu kimi benzerlikler gösterse de, özgül biçimlenişler ve önemli farklılıklar gösterir.

Bunlar gözardı edildikçe salt soyut teori düzeyinde bir yanlış olarak kalmaz, politikada da doğru bir tutum geliştiremez.

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ- PKK VE ORTADOĞU DEVRİMİ

PKK bölgeye ilişkin geo-stratejik belirmelerde abartılı bir yaklaşım içerisinde olduğu gibi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'nin rolünü merkeze koyan değerlendirmelerde parti yazısında sıkça yer almaktadır. PKK'nin IV. Kongresine Abdullah Öcalan tarafından sunulan "Politik Rapor"da;

"Halklar insanlık tarihini bizzat burada tayin ettiler. Buna, ilerici ve günümüz tıkanıklığına her düzeyde aşan bir yaklaşımla cevap olabildiler. Burada büyük bir ihtilali açılım egemen olmaya başladı. Bu, şu anda milli etkende de kendini oldukça açığa çıkarabilir. İslami renklerle de bürünebilir, sosyalizm rengine de. Bütün bunlarla dünyaya kafı tutan bu bölge nerelere kadar uzanmaz. Çin'e kadar uzanır, Afrika'ya (dünya ile etkisi altına alabilir. Geriye Latin Amerika kadar ki, o da benzer bir konumdadır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki devrim, dünyaya kendisince biçim vermek isteyen güçlere karşı, en çok kafı tutan öncü bir güç durumuna yükselir." (Sf.29) denilmektedir.

Alt-üst oluşları yol açan her devrim ve önemli bir devrimci gelişme, az ya da çok etkisini çevre ülke haddini üzerinde de gösterir. Yine devrimi yapan ve ona öncülük eden güçler, kendi konularını güçlendireci yer yer oldukça abartılı değerlendirmelerde bulunurlar. Devrimci bir tutumla gösteren bir halkın eyleminin büyüldüğünü bu şekilde ifade etmesi belirli sınırlar içerisinde anlamlıdır. Fakat bunun tarihsel-konjonktürel etkenlere bağlı olarak burjuva, küçük burjuva ulusalcı bir sosyalizm söylemi olarak ortaya çıkmasının örnekleri hiçe az değildir. PKK ulusal devrimci bir örgüttür. Politik düzlemde daha mesafeli davranırsa da, teorik düzlemde sosyalist bir söylem kullanmaktadır. "Yeni sosyalizm" anlayışını geliştirdiğini iddia etmektedir. "Evrensel çapta bir sosyalizm sözcülüğü" iddiasını ileri sürmektedir. Ekim Devrimi ile tarihsel bağ ve devamlılık ilişkisi kurmaktadır.

Özgür Halk Dergisinin 38. ve 39. sayılarında yayınlanan "Ekim Devrimi ve İlerici İnsanlığa

Bıraktığı Tarihsel Miraslar" başlıklı yazıda yapılan bir aktarmada:

"Şimdi başlangıçta hazır olmasak ta ve oldukça ulusal çaplı bir hareket olduğumuzu söylesek de mevcut uluslararası bölgesel gelişmeler Özgürlük Hareketi sözcülüğünü evrensel çapta bir sosyalizm sözcülüğüne, onun temsiline doğru götürmektedir" denilmektedir. Yazının ikinci bölümünde

de: "Her büyük devrimin bütün tarihsel gelişme süreci boyunca ve her halkın ileriyi doğru yürüyüşünde oynadığı rolün bir benzerini de Özgürlük Hareketi Ekim Devrimi somutunda yakalamış bulunmaktadır, bunu kendi tarihsel temeli haline getirerek bir Ortadoğu devrimi yaratma çabası en büyük kazanımdır." (Sf.63)

PKK, Türkiye solu açısından başarmayana başlaması, ortak devrimci ideallerin önünü açması, ulusal devrimci iradenin önderlik düzeyinden harekete geçirilmesi, ulaştığı gelişme düzeyi ile özgül bir yere ve değere sahiptir. Kürt ulusal sorununun özgül önemini ve oluşturduğu devrimci potansiyeli göremeyen Türkiye solunun sosyal şoven yönünü de pratiğiyle açığa çıkarmıştır. PKK ve Kürt ulusal mücadelesi devrim tarihimizin en önemli atımlarından birisidir. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ulaştığı gelişme düzeyi ile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci atılımı bu süreçte geliştirilebilirse, toplumsal bir devrim sıçramasının güçlü bir bileşeni olma özelliğindedir. Tüm bu olumlu gelişmelere önderlik eden PKK, geniş ölçüde köylülük temelinde dayalı ulusal devrimci bir örgüttür. Ulusalcı, maoculuğunkine benzer aşamalı bir küçük burjuva sosyalizm anlayışına sahiptir. Genel teorik düzlemde materyalist tarih anlayışından, proleter sınıf mücadelesi perspektifinden uzaktır. Emperyalist kapitalist sisteme ilişkin temel ve güncel çözümlenmeleri Marksizm Leninizme dayanmamaktadır. Kapitalist sömürünün ekonomik temellerinin ortadan kaldırılması, sınıfların ortadan kaldırılması gibi konular onun literatüründe doğal olarak bulunmamaktadır. Bilimsel sosyalizmden uzak ulusalcı küçük burjuva bir sosyalizm söylemi tutturmuştur. Geliştirdiğini söylediği insana yaklaşım, kadını sevgi ve toplumsal çözümlenmeler öznel idealisttir. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, özellikle başlangıç ve gelişiminde yoksul köylü tabanına dayanmasına, gerillanın ağırlıklı gücünü onun oluşturmasına karşın, halkçı, demokratik muhtevalar çözümleri dahi "ulusal devrim" sonrasına erteleyici bir yaklaşım içerisindedir. Yoksul kürt köylüsünün demokratik çözümlerinin gerçekleştirilmesinde olanak ve

fırsatları değerlendiren ileriye doğru bir açılım içerisinde olmadığı gibi, geriye doğru bir sınırlayıcılık içerisindeydi. Hareketin halkçı, demokratik muhtevasının ulusal mücadelesinin gelişimine endeksli bir dolaylılık içerisinde olması, sınırlandırıcı tütüzlük, Kürt ulusal mücadelesinin geldiği aşamada devrimci açılımını engelleyici giderek büyüyen bir handikap olmaktadır. Bu politikanın öbür cephesinde ulusal hareketin kitleselleşmesiyle artan ölçüde Kürt mülk sahibi sınıflarıyla ilişkiye geçme, bunu Türkiye egemen sınıflarının bir parçası durumunda olanlara kadar genişletme politikası bulunmaktadır.

Türkiye işçi ve emekçi sınıf hareketlerinin devrimci bir çıkış gerçekleştirememesi, Kürt ulusal mücadelesiyle birbirini güçlendirecek ve onu daha ileri bir rotaya sokacak eşzamanlı bir gelişimin olmaması, onu işbirlikçi kürt egemen sınıfları, emperyalistler, hatta T.C. ile stratejik bağımsızlık talebinden gerileme dahil politik uzlaşma arayışlarına girmesini hızlandırmaktadır. Esasen, ulusal bir hareket, güçlü bir sosyalizm dalgası ve sosyalist ülkelerin desteğinden yoksundur. Yine devrimci demokratik muhtevada yaygın ve güçlü halk hareketleri de yoktur. Bu koşullarda devrimci bir hareket, anti-emperyalizmi ilkesel ve stratejik bir politik tutum olarak yükseltme noktasında çok daha yoğun, çok daha özel zorluklarla karşı karşıya kalacaktır. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının iççeliği, emperyalizm çağının bu zorunlu olgusu, bu özgül tarihsel koşullarda çok daha büyük önem taşımaktadır. Ancak proletarya devrimi perspektifine sahip, proletarya öncülüğünde derin bir demokratik ve halkçı muhtevada geliştirilen bir devrim, gerçekten ulusal kurtuluşu sağlayabilir.

PKK döneminin özgül koşullarının, ulusal kurtuluş mücadelesine yüklediği güçlükleri doğru yönde çözümlenip politik-örgütsel hatını buna göre oluşturmamaktadır. Çağın özelliklerini gözardı eden, emperyalizmle bağların kopartıldığı sömürgecilik tespiti, emperyalizme karşı stratejik yaklaşım zayıflığı, belirttiğimiz özgül tarihsel koşullar ve savaşın yarattığı güçlükler içerisinde, politika düzeyinde pragmatizm ve uzlaşmacı eğilimlerin artması olarak ortaya çıkmaktadır. Aynı tutum, bölge gerici ülkelerinin arasındaki çelişkilerden yararlanma politikalarının giderek ağırlık kazanması da görülmektedir.

PKK'nin uzlaşıcı, stratejik taleplerinden geriye gidisin ifadesi olan politikalar, daha çok "ateş kes" dönemiyle ilişkilendirilip başlatılır. "Ateş kes" politik askeri bir taktik olarak bu yönde açık bir gelişmeydi. Bu geriye kayışın programatik temelleri olduğu gibi, siyasal süreç olarak dönemsel temel politik tahlil ve

tespitlerin yapıldığı 4. Kongre'ye (1990 Aralık) uzanır. "Yeni Dünya Düzeni" politikalarının ABD emperyalistlerince ortaya atıldığı dönemde, PKK gelişmeleri, bağımsızlığın kazanılmasını güçleştirici etkenlerin artması yönünde değil kolaylaştırması olarak yorumlandı. Abdullah Öcalan tarafından sunulan 4. Kongre Raporunda: Acaba, dış etkilenmelerle birlikte, içten gelişmelerin yol açtığı ortam sonucu gerçekten bir iktidar olasılığı olabilir mi? Bunun gerçeklik şansı var mıdır? Buna yaklaşım gösterme önem taşıyor.

"Bugün uluslararası alandaki en önemli atom insan hakları ve demokrasi olgusudur. Böyle bir atomun dünya siyasetinin temelinde oturduğu koşullarda, eğer bir halk ulusal kimliğe sahip çıkma iradesini göstermişse ve kendini, ortama ciltz da olsa dayatmışsa; her ne kadar bir ulusal kurtuluş yaklaşımı da göstermese de, oldukça inkarcı yaklaşımlara muhatap olsa da, halkın kimliğine sahip çıkması güçlü bir iradeye oturmuşsa da iktidar bazında, sınırlı bir gelişmenin olabileceği ve bunun, giderek ağırlığını hissettireceği beklenmelidir."

"Bizim siyasal tutumumuzun özünde de bu vardır." (Politik rapor sf. 52)

Kürt ulusal mücadelesinin gelişimi, dünya ve bölgede ortaya çıkan bu "avantaj"lı durumla birlikte değerlendirilmekte, "Dolayısıyla çözüme en yakın bir gelişme aşamasına ulaşılmaktadır." sonucuna varılmaktadır.

Eğer bu görüşler II. Emperyalist paylaşım savaşının hemen ardından ileri sürülseydi, belli bir gerçeklik taşırdı. Sosyalizmin dünya ölçüsünde de büyüyen zaferi, savaşın faşizme karşı gelişen boyutu ulusal kurtuluş ve demokratik gelişimi, oldukça elverişli kulan, kolaylaştırılan olanaklar sunmaktaydı. Dış konjonktür, içteki bazı zayıflıklara karşın kazanmayı olanaklı kalmaktadı o kesitte. Sözü edilen dönem (1990) ise, bu açıdan dezavantajlarla doludur. Başın ABD'nin çektiği emperyalistler, Sovyet sosyal emperyalistleri ile kamplaşmada diğer tarafta yeralan geride kalan ülkeleri yoğun baskı, kuşatma ve işgallerle kapitalist sisteme hızlı bir şekilde entegre etme yönünde saldırı halindeydiler. "İnsan hakları", "demokrasi" gibi söylemler bu süreci hızlandırma yönünde demagogik bir şekilde kullanıldı. Yine sermaye hareketlerinin dünya ölçüsünde hız kazandığı bir dönemde, dönemin sağladığı avantajlar değerlendirerek politik istikrarsızlıkları derinleştirerek, sık dalgalanmalara yol açacak çözümlerden nispeten uzak durulması tercih ediliyordu. PKK'nin bu döneme ilişkin değerlendirmeleri reformizme doğru savrulan Dev Yol'dan farklı değildi. "Yeni Dünya Düzeni" her türlü bağımsızlık ve egemenlik

düşüncesinin reddi, buna olanak tanınamaması politikasıdır. Tüm gelişmeler bu yöndeyken PKK'nın bütünüyle ters yönde sonuçlar çıkartması nasıl açıklanmalıdır?

Anti-emperyalizmi iyice sınırlandırılması, iyice geriletilmesiyle PKK politikasının ağırlık merkezine emperyalistlerle "Türk silindireçeller" arasındaki çelişkidən yararlanmayı, bunu derinleştirmeyi koymuştur. Sonradan süreçte belirginleşen dış politika-diplomasi geliştirme bütünüyle bu çizgiye oturtulmuştur. Serhildanlarla külesellenen ulusal mücadelenin bu yeni düzeyi, kitlelerin kendi özgün talepleri doğrultusunda harekete geçirilmesi ile birleştirilemediği için geliştirilemediği gibi, dıştaki gelişmelere endekslenirken devrim beklentilerine girilmiştir.

PKK'nın son yıllarda bölgede doğduğu illiklerde, bölgedeki gerici yönetimler arasındaki çelişkilere (diğerlerinin T.C. ile olan, yerel gerici çelişkilere) yararlanma öne çıkmaktadır. Halk güçleri dinamizminin bugünkü zayıflığı, savaşın gereksinimleri, onu bu yöne doğru çekmektedir. Fakat, sadece bunlarla açıklanmak yeterli değildir. Bölge halkları arasında ittifak stratejisi temelinde ele alan ve ortak mücadeleyi geliştirmeyi uzun erimli bir politika olarak benimseyen bir yaklaşımın uzanmadır. Türk halkıyla ittifak geliştirilmenin özgül öncelikli doğru kavramı değildir. Türkiye cephesinde varolan hareketlilik, kırıltı savaşına karşı güçlü bir kitlesele sesin bugüne dek yükselmeyişi, egemen ulus sovenizminin gelişmesi, ezilen ulus milliyetçiliğini tepkisel bir boyut kazanmasına, dar milliyetçi politikaların göç kazanmasına yol açmaktadır. Askeri taahhütü henüz alanlarda uygulamasında bu bakıya açısı haldin olmuştur.

PKK Ortadoğu'nu geri koşullarına, kültürel ve siyasal yapısına kendisini uydurma yönünde gerilemektedir. Politikasında dinsel öğelere yer vermesi, kadının gerillaya kazanılması ve serhildanlarla küleselleşme özelliği kazanma özgürlüğüne süreci, izleyen dönemde gerile doğru gtmektedir.

Çizdiğimiz bu tablo içerisinde, PKK bölgesel bir devrimde ateşleyici ve geliştirici öznesi olabilir mi?

Ulusal devrimci bir hareket olması, bu sınırların dışına çıkmayı etkisini zayıflatmakta, yerel olarak genellemesini engellemektedir. Bunun aşacak olan tutarlı bir anti-emperyalizmdir. Bölgedeki tüm gerici iktidar ve ilişkileri soracak karşıt bir çizginin geliştirilmesi, altüst oluşu sağlayacak bir toplumsal devrimci perspektiftir. Halklar arasında diliden gerici ittifakları, sınırları yıkacak olan budur. Kürdistan devrimini, yurtsever bir çizgide ve demokratik, halkçı muhtevasını derinleştirerek ilerlerse, Ortadoğu'da halklar

için güçlü bir esin kaynağı olabilir. İran devrimini, İslami ideolojiye dayanıyor olmasına karşın bölge düzeyinde şia hareketi olarak kaldı. Anti-Amerikancı yönünü yükselttiği ve bölgede artan yoksullaşmanın derinleştiği sınıfsal çelişkilere dini bir kısveye bürünmekle birlikte müdahale ettiği ölçüde kısmen etkili olabiliyor. Filistin hareketinin bölge düzeyinde en etkili dönem, anti-emperyalist, demokratik ve halk karakterinin en belirgin olduğu dönemdi.

Kürdistan'ın dört parçaya ayrılması, her bir parçada devrimin özgül gelişme koşulları ayrı bir konu- her bir ülkedeki halklar ile yoğun bir karşılıklı etkileşim olanağı yaratmaktadır. Bu, ulusal sınırlılık aşıldığı ölçüde devrimin daha geniş bir coğrafyaya yayılmasını kolaylaştırır. Mücadelenin ulusal bir savaşım olarak yürütülmesi ise onu sınırlar.

Ortadoğu'da bulunan ülkelerin sosyo-ekonomik, sosyo-kültürel özelliklerindeki benzer ve yakın yöner, kriz koşullarını derinleştirici etkisiyle birlikte, farklı düzeylerde, farklı biçim ve özelliklerde de olsa eşzamanlı ya da birbirini izleyecek devrimci gelişmelerin, ortak paydası, anti-emperyalizm, burjuva-feodal gericiçiliklere karşı savaşımın yükseltilmesi olmalıdır. Bunu güçlendirici politikalar, bir ülkedeki devrimin diğerleri için de esin kaynağı ve ateşleyici olmasını sağlar. Belirttiğimiz koşullar içerisinde devrim süreçlerinin her bir ülkede az-çok eşit, birbirine yakın koşullarda gelişmesi olursa, karşılıklı derinleştirici ve ilerletici etkide bulunarak birlikte ve birbirini izleyen süreçlerde, bileşenleri farklı devrimler bölge düzeyinde gerçekleşebilir.

Çağımıza ulusal sorunun, proletarya öncüllüğü ve sosyal kurtuluşu amaçlayan bir devrimle çözümü yegane çıkar ve tutarlı yoldur. Devrimin bir ülkeden diğerlerine, bölge düzeyinde yayılabilmesinin, güçlü bir esin kaynağı olabilmemesinin de birincil koşulu budur! Bu açıdan, sosyo-ekonomik gelişme düzeyi, proletarya hareketinin gelişme düzeyi görece daha ileri olan Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ındaki devrimin geliştirilmesi, sınıfsal ve ulusal hareket arasındaki ittifak geliştirici politikalar izlenmesi ve bunda ısrar önem taşımaktadır. Türkiye Kürdistan'ında ulusal mücadele kendi dinamikleriyle gelişirken, Türkiye'de işçi-emekçi hareketinin zayıflığı eşzamanlı bir gelişimin olmaması, devrim olanaklarını güçleştirici ve geriletici etkide bulunmaktadır.

Sözün kasası sorumluluğumuz büyüktür. Komünist öncü, bu sorumluluğu tarihsel ve güncel görevler olarak ele almalıdır. Konulanmışımız, yönelişimiz buna uyundur. Önderlik görevlerimizi ve enternasyonal sorumluluğumuzu yerine getireceğiz. ■

**Gazi Direniş'i'nde şehit düştü
YENİ ÇAĞIN ÇOCUĞU
ZEYNEP YOLDAŞ
ÖLÜMSÜZDÜR!**

Faşist saldırıyı duyduğunda, çevresinde ulaşabildiklerini de yanına alarak Gazi Mahallesi'ne koştu. Gözüpek bir sakinmasızlıkla atıldı kavgaya. 13 Mart'ta göğüsünden aldığı bir kurşun yarasıyla düştü bedeni toprağa.

".. Filiz olsun benim örgütteki adım" dedi heyecanla. Coşku doluydu; içi içine sığmıyordu. Rasgele atıyordu adımlarını, ilk defa etek giymişti ve nasıl yürüyeceğini şaşırmıyordu. "Etek giymesem olmaz mı?" Kendisi yanıtladı sorusunu: "Hayır. Ev sahibine hanım hanımcık bir görüntü verebilirdim". Evin korunması, giriş çıkışların düzenlenmesi, komşularla ilişkiler üzerine sohbet ederek yürüyorduk. Selçuk yoldaşla birlikte örgüt evi tutmaya gidiyorlardı.

İstanbul'un işçi-emekçi semti Derbent'ten işçi sınıfı devrimciliğine; ataklık ve kavgacılıktan sınıf kavgasına; kararlılık ve zulme karşı isyan'dan AFMK'lara. Yaşadığı gibi öldü. Antifaşist

Gazi Direniş'i'nde, hep olduğu gibi en ön saflarda... Militan, savaştı ve devrim yolunda...

Zeynep yoldaş devrimci bir aile ve çevre ortamında doğdu. Çocukluğundan beri devrimcileri, komünistleri tanıdı. Ortaokul çağlarında, artık kendisini TİKB'li sayıyordu. O büyüyüp geliştikçe örgütü TİKB'yle bütünleştirdi; daha ileri görevler için öne atıldı.

Çocukluğunu bilen eski yoldaşlar onu, ailedeki lakabı olan "Pırççe" diye çağırırlardı. Bu, dağınık, yola gelmeyen anlamında kullanılırdı. Gerçekten de Zeynep yoldaş, hiçbir kaba sığmayacak, hiçbir yatakta akamayacak kadar deli-dolu bir nehirdi, ilk gençlik yıllarında. Örgütün mahir eli, bu canlı, açık ve boyuneğmez kişiliği, işçi ve emekçi yoğurdu. Onu devrim okyanusuna akacak sınırları tanımayan bir derecik haline getirdi.

Emekçiydi. O işten bu işe koşardı. Birilerini örgütler, içtenliği ve devrimci kişiliğiyle hemen çevresine toplardı gençleri.

Militandı. Sanayi Mahallesi, Gültepe, Çeliklepe, İstinye, Pınar Mahallesi,... Boğaz'ın bütün sokakları ezbere tanırdı onu.

İnisiyatifliydi. Nerede bir direniş, kitle gösterisi varsa oradaydı. Eylemlerin tanıdık yüzüydü. Yolunu kendisi açar, ön saftakilerin geridekilere ilham ve cesaret veren soluğu olurdu.

Gelecekti. Yeni çağın çocuğuydu Zeynep yoldaş. Devrim ve sosyalizm kavgasında safını tereddütsüz belirleyen bir sıra neferi... Gelecek kuşaklara militan soluğunu ve savaştı kişiliğini bırakan bir gelecekti...

ZEYNEP YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

**DEVİRİM VE SOSYALİZM
KAVGASINDA YAŞATACAĞIZ!**